

ВЛАДИСЛАВ ЦВЕТКОВ

БОРБА ЗА СЪЩЕСТВУВАНЕ

Анотация:

Нуждае ли се човечеството от духовно изцеление? Губи ли мъдростта и разума си? Ще се самоунищожи ли? Или някак си ще се оправи?

За Валдемар Карузо това е без значение, докато не попада в една жестока игра. Игра на надмощие, находчивост, оцеляване... и малко инат. Един мъж доказва, че човешкото его и цинизъм могат да размахат среден пръст дори пред лицето на собствената си гибел.

Бихте ли повярвали, че съществуват висши сили, способни да управляват целия ви живот, а вие да сте безсилни пред тях, като пионки в настолна игра? Е, те доскоро си мислеха така...

1.

В какво ще се превърне света? Да кажем след сто, двеста, дори петстотин години? Никой не знае със сигурност. Съществуват стотици предположения, благодарение на развинуто въображение на някои писатели, ала си остават само предположения. Хората живеят в настоящето, удовлетворени от своя динамичен и текущ живот. Това едва ли ще се промени, дори за онези същества, които биха населявали Земята след незнайно дълго време. Никой не може да каже с точност дали колите ще полетят и дали някое човешко знаме, на определена световна сила, ще бъде победоносно забито на Марс. След стотици години хората биха могли да имат съвсем различен облик. Генетичните мутации са познати, а кой знае какви последици ще настъпят за жалките обитатели на тази синя топка при различни климатични условия. Обитатели, разделени от езикови бариери, религии, култури, територии и цвят на кожата. Лекарят за тежките болести е все още мит, а напредъка за откриването на такъв – слух. Създават се единствено технологии, увреждащи повече и по-дълбоко човешкия организъм и съзнание, спонтанно напомняйки на всеки индивид, че е жив и това се заплаща чрез страдание. „Единство“ вече е непозната дума за човечеството, но ние, от...

— Спри го! — дочу се глас от затъмнената залата. — Спрете тази простотия!

Настана пълен мрак. Звука от колоните спря, както и кадрите на стената, излъчвани от прожектора. След секунди залата се освети, разкривайки десетки лица с красиви гелосани прически, красейки хора в скъпи екстравагантни официални костюми. Това бе една от залите на компанията „Българиус“, специализирана в съхранението на човечността у хората. Да, бяха настъпили времена, в които хората негодуваха към всичко и всеки, а войните бяха преполовили населението на планетата. В последствие се създадоха десетки компании като „Българиус“, които да върнат здравия разум на хората и да им покажат, че винаги има друго решение. Организациите от този вид предлагаха психолози, терапевти и невролози, дори огромни, модерни клиники, в които човек можеше да облекчи страданието от живота и съпътстващите го усилия и болки. Хората се бяха превърнали в садисти, психопати и егоцентрици, ненавиждащи всичко, що мърда и говори. Нямаха доверие никому или не искаха да имат, ако случайно имаха. Познатият свят носеше връз себе си четири милиард двукраки личности, които се чувстваха застрашени един от друг, както от самите себе си. Старата световна власт се бе погрижила добре да умъртви съзнанието им и да ги лиши от доброта и съпричастност. А отминалата войната бе черешката на тортата.

— Какво не ви хареса в презентацията, г-н Валдемар? — продума жената, стояща зад направата на тези кадри, видимо притеснена.

— Да видим... — рече той, правейки дълга пауза, с която изнерви всички в залата. — Всичко изглежда добре, г-це Симона, но за мен е една... простотия.

Чувството на притеснение се спусна над всички.

— Да, поредната простотия... — измърмори си под носа той.

Поредната пауза от страна на Валдемар постави под още по-голямо напрежение госпожицата, дала всичко от себе си в това видео.

— Подгответе материалите и от неделя да започне рекламата по „Канал 1“.

Във въздуха се разстели атмосферата на облекчение. Отекнаха и доволни въздишки. Въпреки че Симона седеше зад всичко видяно и чуто, не можеше просто да се похвали, че приносът е изцяло неин. Имаше хора, които трябваше да включи в този проект, ако наистина искаше да остане част от медиен екип „Вяра“, на тази компания. На излизане от залата тя се внедри до шефа, както обикновено правеше, обяснявайки му плановите си за неделната реклама и тънкостите при пускането. На него не му правеха впечатление сочните устни на госпожицата, изричащи някакви сектантски, заучени фрази. „Да върви майната си този миризлив свят!“ — изглеждаха мислите в ума му. Валдемар беше пълна противоположност на компанията и на това, което тя проповядваше в световен мащаб. Бе готов без колебание да изхвърли таблета от ръцете на младата девойка и дивашки да я избута и изчука в някоя от многобройните стаи, които подминаваха по коридора. Той притежаваше всички лоши етикети, но стриктно ги криеше от останалите. Разбираще работата си и нейното значение, затова не издаваше ни най-малък сигнал за двоумение и разхайтеност. Държеше пръчката със здрава, силна ръка и шибаше с нея всички, които не покриваха критериите за служител на „Българиус“, въпреки личния му недостатък да препокрива заученото.

Материално светът изглеждаше по същия начин, както преди войната от 2040 г. Век по-късно колите все още не летяха, градовете запазиха желязо-бетонната структура, а състезанието за полезни изкопаеми стана по-ожесточено от всякога. Разлика имаше само в облицовката. Обкръжението беше бляскаво и лъскаво, но все така изгнило вътрешно, запазвайки спомена за стария свят. Третата световна война бе заличила всички дълбоки ценности, давайки път на повърхностното и недодялано настояще. Схватката отпреди сто години приключи без победител, но пък и без разруха. Никоя държава не се осмели да изстреля атомните и водородните си бомби. Пращаха ветерани и младоци да се бият за нещо, което никой от тях не знаеше, нито разбираше. Дори командирите им не знаеха какво всъщност правят и за кого... „Пръст – при пръстта, пепел – при пепелта, прах – при праха“ бе отдавна изгубена молитва. Гробищата започнаха да се наричат „мини-градове“, с хиляди паметници, прилични на сгради, различни по форма и височина. Традиционните погребални обреди вече не съществуваха, а телата на починалите задължително се кремираха. Пепелта се поставяше в еднотипни, златисти купички, предавани на опечалените семейства. Скръбта към покойника бе единственото нещо, останало непокътнато.

Най-истинското чувство, което се запази, и с което един човек можеше да се определи като такъв.

Точно това компании като „Българиус“ опитваха да насърчават и продават. „С един камък, два заека“ – ту помагаша, ту печелеха, а президентът на българската компания бе от хората, които обичаха шума на парите. Той бе убеден, че света все някак щеше да се оправи, дори без наследената му фирма. Неслучайно човечеството все още мърдаше и дишаше върху това синьо кълбо. Хората бяха издръжливи и адаптиращи се гадове. Дали щяха да се превърнат в чудовища, мислещи само за себе си, или щяха да си възвърнат носталгията и съпричастията – никой не можеше да прогнозира. Човеците бяха на кръстопът, с вдигнат крак, очаквайки нова посока. Но щяха да оцелеят.

Учудващо, България остана почти непокътната от войната, а сега дори бе в икономически разцвет. Все още имаше седем милионно население, както и преди столетие. Навярно, благодарение на некадърността, алчността и страха, в онези времена страната беше както с всеки, така и против всеки. С такъв полувраг-полуприятел никой не искаше да се занимава. Но все пак бяха наложени огромни санкции, които държавата трябваше да плаща. Санкции, които никой не разбра откъде дойдоха, ала приеха, плащайки в продължение на двадесет години.

Вследствие се появи нуждата от фирми, продаващи човешчина. Заедно с тях по улиците на всички градове и села изпълзяха самоуки психолози, терапевти и невролози от клиники със спорно право, които продаваха услугите си на по-ниски цени. Обещаваха пълна промяна на човека, само след няколко месеца, намесвайки в лечението медикаменти с неизвестен произход. Разбира се, безпаричията насочваше мнозина към шарлатаните, които ги увреждаха още повече или, по някакво чудо, успяваха да помогнат. Съществуваха и сбирки с доброволци специалисти – комуни, целящи да помогнат на нещастниците, но никой не вярваше, че безплатното наистина е безплатно. Дори „помагачите“ не бяха с всички си и имаха скрити, лични проблеми, които избягваха да показват. Коравосърдечно, егоистично, алчно и за капак на всичко, жестоко настояще, в което децата отрастваха и приемаха всяка лоша черта. Да, това бе присъщо и за миналото, но не в такъв мащаб.

Валдемар беше вторият президент на „Българиус“, затова му излезе и прякор „Вторият“. Служителите тайно го наричаха така, понеже личното му име бе заето от някакво благородническо от стария свят. Пък и никой от тях не искаше и да си представи, какво би било, ако такъв човек стъпи начело на държавата. Първият шеф, г-н Десислав, бе повален от инфаркт, което бе често срещано при мъжете, надхвърлили четиридесет. Двадесет и шест годишният втори президент на компанията се оказа първи братовчед на предходния и същевременно – невролог. Това, естествено, не му гарантираше длъжността, която заемаше в момента. Старите кучета, които нямаха шанс за тази длъжност, гласуваха за него, с цел да го прикоткат и манипулират, пречейки на опитните и лукави кандидати. Надяваха се да припечелят повече пари и влияние на негов гръб, но напук, сгресиха. Бяха забравили най-важното – веднъж вкусиш ли от властта, искаш повече. Такъв бе случаят и с настоящия президент, който напълно промени облика си година след своето встъпване. Превърна се в тиранин и работохолик, неподкупен и несправедлив. Не зачиташе ничие лично пространство, нито изслушваше жалките оправдания на служителите. Всичко трябваше да е изрядно. Не само да изглежда така, но наистина да е изпитано до съвършенство. Спрямо другите директори той беше хлапе и го знаеше много добре, но не му пукаше дали го считат за подходящ. Не беше дорасъл да мисли като възрастен, но вярваше, че това всъщност е предимство. Също така, спазваше лични правила, които смяташе за строго наложителни, като едно от тях бе „В работата, място за играчки и любов няма“, тъй че никога не се поддаваше на изкушенията, с които се сблъскваше по време на дванадесетчасовия работен ден. Ден, който служителите принципно приключваха още на петия от дадения им осемчасов работен ден. Компанията му се състоеше от петдесет психолога, петдесет терапевта и петдесет невролога, както и от двадесет рекламни агенти, десет общи работници, трима охранители и един шофьор. Никой не знаеше защо броят от 184 служителя никога не падаше, нито се увеличаваше. Може би работохолика беше доволен от текущото положение? Или не му се занимаваше да назначава нови лица, въпреки успешното представяне на компанията? Кой знае?

Отвън, пред 20-етажната сградата, на специално място, с посаден райграс, го очакваше личния му автомобил „Ауди A20 GrandSL“. Отделно, фирмата имаше десет служебни автомобили, по-стари модели на „Ауди“, но неотстъпващи по нищо като лукс пред повечето

четириколесни кутии. Автомобилът на президента се караше от личния му шофьор. Горкият човек трябваше през цялото време да седи в колата или до нея, като кученце, в очакване господарят да се появи с думите „Да тръгваме“. Но да си личен шофьор на човек като Валдемар бе престиж, и то добре платен. Затова назначеният на поста младок стискаше здраво зъби, запасен с тайна торбичка, съдържаща кърпички, сокове и храна – всичко необходимо, за да изтрае поредния ден. А когато му се наложеше да ходи по нужда, не се бавеше повече от пет минути.

Момчето зърна шефа да се запътва към него и моментално скочи в колата, подавайки контакт на звяра със седемстотин и петдесет конски сили. Президентът се качи на пасажерското място (той не обичаше да му отварят вратата, за което предварително бе предупредил новият си шофьор), изричайки думите, за които младежът живееше в работно време: „Да тръгваме! Карай към сиропиталището до автогарата.“ В момента, в който колата почти потегли, досадната жена с таблета, се залепи за стъклото, видимо стряскайки своя началник. Мъмреше и викаше нещо, но от звукоизолираната и бронирана кола нищо не се разбираше.

— Какво забравихте да ми кажете, г-це Симона? — попита я с усмивка президента, сваляйки прозореца на колата. Увереността му, че се е измъкнал от схватката на упоритата жена се изпари. Тя също имаше работа в сиропиталището, а Валдемар неволно спомена, че ще се отправи натам. Беше забравил, че рекламните му агенти ходят и по такива места, опитвайки се да вдъхнат надежда и доброта в подрастващите нещастници, изоставени от родилите си. Надежда и доброта, заплатени от бюджета на държавата.

— Разбрахме се с г-н Ивайло да се срещнем днес в 14:00 часа там, за да пуснем новите кадри от проекта ми „Надеждата умира последна“ — отговори задъхано от догонването на ръководителя си.

— С колко проекта сте се захванали въобще, г-це Симона? Нямахте ли вече филм, с подобно име?

— Ами, не знам... за филма... но този ми е четвъртият проект, като бих искала, с ваше позволение, разбира се, да ми позволите да започна нов, който да... — пое си дълбоко въздух, — представи бездомниците като

човешки същества, а не като отпадък разхвърлен на улицата и...

— Достатъчно! Разбрах! Имаш го, позволявам ти! Почакай, „бездомници“ ли каза? — позачуди се той. — Както и да е. Ти нямаше шофьорска книжка, нали? Качвай се бързо, че харчим гориво.

— Извинявайте! Да, още карам курсовете, затова не мога да ползвам служебен автомобил! Веднага влизам! — подскочи тя, бързо гмуркайки се в голямата, черна кола. Шегата му не бе разбрана, но точно това го накара да се засмее и да повтори думите „Да тръгваме!“

Докато пътуваха, никой не продумваше, дори дрънкалото на задната седалка. Не че подчинените не искаха да се сближат с шефа, просто ги бе страх да кажат нещо не на място. А от друга страна, Валдемар не бе приказливец. Обичаше действията и мигновените изпълнения на задачите. Нямаше никакво желание да научава живота на шофьора си, нито на рекламния агент. Едно нещо искаше да опознае в нея — как изглежда без дрехи и какви звуци издава сладката ѝ устичка, докато прониква в нея. Тя беше с кестенява къдрава коса, около метър и седемдесет, петдесет и пет килограма, с устни и език, пригодени за френска любов. Но пък бе прекалено наивна и детинска, за да се прехласне по него и да посети огромния му апартамент, в новопостроения небостъргач в центъра на града.

Когато пристигнаха, до портата на сиропиталището чакаше другият му рекламен агент, който го поздрави с ръка. Никой от подчинените му не знаеше защо ходи до това сиропиталище всеки месец, а и не любопитстваха, за да не бъдат уволнени. Лицето на „Българиус“, влезе през портата, видимо свикнал да отваря ръждясалата брава, която се нуждаеше от удар в точно определено място, за да проработи. Там бе посрещнат от побеляла старица, едва държаща се на краката си.

— Как е, госпожо Мария? Какво е положението? — заговори я той. — Гледам майсторите са започнали да санират и оправят покрива.

— Да, малки принце, благодаря ти за...

— Достатъчно! — прекъсна я той. — Да влезем вътре. Как са малките Симо и Антон? Нови деца има ли?

— Добре са... А, да, имаме ново момиченце. Казва се Сузана.

— Трябва да се представя подobaващо на тази млада дама — отвори вратата на сградата с тези думи и влезе.

Всъщност, Валдемар бе сирак, оставен от родителите си в това сиропиталище на три години. Тогава жената, Мария, прибра от прага на сиропиталището си момче с име на датски принц, написано на бележка в ръцете му.

Ивайло и Симона гледаха няколко крачки отзад, учудени от взаимоотношенията между шефа им и старицата, след което подеха да вършат своята работа. Час по-късно, потеглиха обратно, качвайки и Ивайло в колата. Симона нямаше търпение да започне новият си проект, на който получи зелена светлина, а Ивайло просто искаше да седне зад бюрото си със скръстени ръце, зяпайки в холограмния монитор на компютъра си и симулирайки работа. В края на работния ден, единствения останал в голямата сграда, бе самият президент и един от охранителите, който заемаше нощната смяна. Понякога Валдемар се чудеше дали този човек въобще идва на работа, защото никога не го засичаше, а и не се и опитваше да го намери. Както обикновено, работохолика се придържаше към задачите си, оставайки до късно вечер пред своите папки, телефони и компютри. Офисът му приличаше на пълен бардак. Никой не би предположил, че такъв стриктен и представителен човек е способен да създаде такава кочина. Не позволяваше никому да влиза в личното му пространство, затова нямаше кой да види хаоса. Но вероятно това е неразделна част от работохолика – дотолкова опиянен от работата, че да не обърне внимание на обкръжението.

От недалеч се дочуваше леко тананикане на музика, която прекъсваше концентрацията му. Той отвори прозореца и видя светлини и шумотевица от съседния квартал, в който се провеждаше дебюта на нова дискотека. Навярно целия град щеше да е там, защото дни наред висяха реклами по стените и билбордовете, гласящи „Елате в дискотека „Унисекс“ – мястото, което променя хората!“ Имайки предвид желанието на мнозина да се променят, рекламата беше страхотно замислена. Валдемар не обичаше публичността, нито тълпите, но отегчението му беше факт. Искаше да разпусне малко, макар че мозъка му казваше

„Работи, бе! Не спирай! Ти само това трябва да правиш!“, дърпайки го към документацията на листове и холограмни изображения. Той рязко хвърли всичко настрани, правейки неразборията още по-голяма и започна да се приготвя за луда нощ. Изрови един кафяв панталон и шлифер с качулка, намери някакви обувки, и тръгна пеш към дискотека „Унисекс“. Не обичаше вървенето, нито возенето в таксито и обществен транспорт, ала не искаше да бие на очи със скъпата кола. Това можеше да го издаде и да му навлече нежелано внимание. Купонът се намираше на километър и докато се придвижваше бавно натам забеляза куп младежи, които също се отправяха в тази посока, говорейки за „Унисекс“.

Пристигайки, Валдемар бе удивен от големината на свирещата сграда и гигантската тълпа, чакаща да влезе. Изглеждаше като голям стадион, с насочени прожектори в небето, сякаш викаха някой супергерой да дойде да се забавлява, а не да спасява. След половин час дойде и неговият ред да получи светец печат на врата чрез пистолет, с който маркираха платилите. Печата губеше химическите си светещи свойства след дванадесет часа, точно когато дискотеката приключваше. Вълна от еуфория го погълна още с първите крачки вътре, а когато се оказа в епицентъра на събитието, бе напълно поразен от мащабността и красотата на тази дискотека. Таванът представляваше огромно огледало, отразяващо всички долу, а на десетина метра във въздуха се носеха оскъдно облечени мъже и жени, танцуващи диво и прелъстително на хаус и дъбстеп музиката, която пълнеше с адреналин мозъците на хората. Танцьорите всъщност не летяха, а стояха на двуметрови магнитни площадки. Основният магнит се намираше в оградена зона на земята, а платформата левитираше над него. Прост механизъм – когато искаш да се издигнеш или снишиш, просто обръщаш поляритета, като с отделен потенциометър регулираш скоростта на придвижване. Платформите имаха стъклени стени, предпазващи танцьорите. Вътре нямаше сепарета, нито столове. Идеята беше хората да не седят, а неспирно да танцуват и лудеят. Питиетата се раздаваха на два огромни, кръгли, раздалечени бара, с по шест бармана в кръга – трима мъже и три жени. Всичко се сипваше в еднократни пластмасови чаши с логото на дискотеката, които се изхвърляха в пригодени за целта отвори за отпадъци по стените на дискотеката.

Президентът хареса общото изпълнение на тази градска придобивка. Музиката бе върхът, а привлекателността на жените надхвърляше

любимата му дума „достатъчно“. Поръча си уиски, разрежено с вишнев сок и кубче лед. Една такава чаша би замаяла някой слаб пияч, но не и човек като Валдемар. Втората го накара да се включи в танцуващата и пулсираща тълпа, синхронизирала се с тежките удари на скритите тонколони. Те сякаш размътваха мозъка им и ги караха да живеят само за настоящето. С взимането на третата напитка от бара, той неволно се блъсна и я разсипа върху ръката на младо момче. Поде да му се извинява, но почти нищо не му се разбираше, а и музиката бе оглушителна. Младият мъж просто се усмихна и се загуби в тълпата. Въпреки изпития алкохол, Валдемар забеляза нещо странно в този тип. Не знаеше какво е, но самото излъчване му беше непознато, а бе свикнал да общува с много хора и лесно да ги разчита. Момчето изглеждаше почти перфектно, с гарваново черна коса и светлосини очи. Като модел от модно списание.

Президентът поръча още две питиета и тръгна да търси младият красавец. Нямаше представа, защо го прави. Може би заради алкохола. Искаше да разбере повече за този тип, който му се стори толкова неземан. Неприсящо му беше да се интересува от други. Прекара час в търсене на младежа, но безуспешно. На излизане изхвърли питието си в първото видяно кошче и се отправи, почти трезвен към дома.

Събуди се в собственото си огромното кралско легло с черни копринен чаршафи и вграден аквариум в стената над главата му. Удивително, оказа се късен следобед. Организмът му бе отказал да се събуди за работа, както бе свикнал да го прави всяка сутрин в 07:00 ч. През главата набързо му минаха нещата, които трябваше да свърши днес, но нямаше как да го постигне, ако служителите му не си бяха по местата, а вече беше почти 15:00 ч. Нямаше кой да му се скара, че не е пристигнал навреме, но чувството за пръв път да не е на работното си място, го изяждаше отвътре. Изправи се с намерение да отиде в банята и да си вземе бърз душ, а после да свърши нещо във фирмата. Ала единият му крак бе изтръпнал и той падна, забивайки главата си в отсрещното спално шкафче. Дървеният предмет стана на парченца, но на коравия президент му нямаше нищо, освен лека струйка кръв от дясната му вежда. „Майната му“ — помисли си, след което се изкъпа и сложи лепенка на раната, радвайки се, че е закупил калпавото шкафче от интернет. В това необичайно свободно време се сети и за онзи тип, който среща в дискотеката.

— Майната ти и на теб — измърмори на глас, отправяйки се към хола.

Но отдавайки се на почивка, на дивана пред големия холограмен телевизор, реклама на дискотека „Унисекс“ отново му напомни за странния млад мъж. Часът бе почти осем вечерта, а според рекламата дискотеката отваряше по това време и затваряше в осем сутринта. Взираше се в холограмния монитор с празен поглед, гледащ някъде другаде – извън тази стая, вероятно бе в дискотеката. Не му отне много време преди да скочи на крака и да облече същите умирисани на разврат дрехи от вечерта. С такси стигна до голямата шумотевица и отново си поръча същото питие – уиски разреден с вишнов сок и бутче лед. Подпрян на бара и едва облизвайки чашата, вместо да отпива като снощните глътки, той наблюдаваше околните хора. Не бе свикнал да посещава подобни места, затова искаше да опознае този свят, оценявайки пияните гадини, някои от които сигурно бяха негови клиенти или щяха да станат такива. Чак на втория час поръча друго питие, не защото искаше да пие, а защото барманите започнаха да нервничат, че седи и гледа, вместо да им прави оборот. Когато му сервираха напитката до него млад мъже се протегна към бармана и извика името на някакво дълго питие. Валдемар с изумление забеляза, че е същият странник, върху който бе разсипал уискито си. Младежът се обърна към него и просто му се усмихна отново, облягайки се и той на бара. Президента не обичаше да се чувства длъжник никому, по никакъв начин, а този тип го караше да се чувства неловко и нищожен. Сякаш беше няколко класи над него, с непробиваема бариера, която криеше самоличността му. Преглъщайки няколко глътки от уискито, Валдемар извика с думите:

— Ей, вчера те олях, помниш ли? Дай да те черпя нещо и да сме квит? Какво ще кажеш, мъжки?

Младият мъж не му обърна внимание. Той правеше точно това, което и президента – зяпаше тълпата. Валдемар повтори казаното, несигурен, дали красавеца го беше чул. След като не получи отговор, остана с (правилното) впечатление, че умишлено го игнорират. Това не му се понрави, имайки предвид, че досега не му се беше случвало. Та той беше президент на компания „Българиус“.

— Ей, малкия, обърни се, когато ти говоря! — извика още по-силно.

След кратка пауза младия мъж се обърна към него, отново с онази нелепа, негова усмивка, сякаш беше модел на паста за зъби.

— Господин... — поде той.

— Валдемар — отсече президента. — Валдемар Карузо. И не, не съм чужденец, българин съм. Просто имам странно име. Това е.

— За мен нищо тук не е странно... — отвърна той, поглеждайки президента. — Може би само музиката е малко... особена.

— Не си ли падаш по хаус и дъбстеп? Повечето откачат на тази гадория... само погледни в какво ги превръща...

— И вие снощи изглеждате така.

Учуди се от думите му. Почувства се сякаш е бил следен от самото начало.

— А ти не си ли дошъл заради това? Да забравиш всичко и да се унесеш в еуфорията?

— Кой знае... — възкликна младежа.

— Животът е достатъчно гаден и нелеп, тъй че подобно място би било прекрасна алтернатива, вместо психолог, терапевт и невролог. И ти излиза само 10 кинта за цяла вечер, вместо 50 за час. Пари, които ще трябва да даваш многократно, за да постигнеш някакъв успех в развитието си.

— Господин Валдемар, изглежда...

Не го чу. Диджеят наду усилвателя.

— Какво?! — извика Валдемар.

— Казах, че сте добре запознат. Да не би да посещавате подобни психолози, терапевти и невролози?

— Да ги посещавам? Че аз ги държа! — горделиво обяви. Дори човек

като него можеше да си развърже езика с двеста грама от това в чашата му.

— Изглежда не сте просто обикновен човек, тогава — отвърна новият му познат. — Президент сте на „Българиус“, нали?

— Да – отговори той, поръчвайки трето от бармана. — Президент съм! Да ти поръчам ли нещо? Казвай какво е това в чашата ти!

Изглежда това заинтригува младия мъж, който се премести по-близо до Валдемар, позволявайки да го почерпят. После попита:

— И как върви подобряването и запазването на човечността у хората?

— Как върви ли?! Мисля, че имаме голям напредък, във всеки един аспект...

Въпреки че беше полупиян, Валдемар не можеше да изрече истинските думи, които криеше зад езика си. Подобрение ли? От създаването на този тип компании преди тридесетина години, до ден-дневен нямаше почти никаква промяна.

— Ще излекуваме бедния народ и ще продължим напред с гордо вдигнати глави! — хлъцна с тези думи, преглъщайки и последната глътка от третата чаша.

— Г-н Валдемар, говорите като някакъв спасител и лечител. Дали наистина сте готов да се борите и за съществуването на човечеството?

— Да се боря за съществуването човечеството? Нещо като война ли? Това може би ще е по-лесно, от заличаването на болестта, която го притиска и не му позволява да диша.

Младият мъж отново се усмихна, след което се отправи навътре из тълпата. Валдемар отпусна рамене, освобождавайки цялата си тежест на бара. Вгледа се нагоре към отразяващия таван. До такава степен се бе концентрирал да открие себе си, там горе, че всъщност повярва, че го е направил. Видя своето копие, но не беше на сегашния човек, облегнал се на бара, а на някой друг, когото не успя да разпознае. Горе видя човек, който се бореше с всички сили за нещо, което не разбираше. В очите му

се четеше „Не ми е позволено да загубя. Разкарай се, иначе си мъртъв!“. Това изражение на близнака му горе го уплаши и той се отърси от съсредоточеността си. Когато отново обърна очи към тълпата... нея я нямаше.

Всъщност, той въобще не се намираше в дискотеката, а в някаква голяма, черна, матова стая. Заоглежда се наоколо. Празно! Дори не проумяваше как толкова черна стая можеше да бъде видима. Нямаше лампи, а бе осветено. Зачуди се да не би това да е сън, но го чувстваше прекалено реално. Може би е смъртта? Накъркал се е до такава степен, че е умрял в някое изтрезвително? Нямаше представа какво се случва с него, докато нещо не му проговори.

— ЧОВЕКО, ИЗБРАН СИ ДА СЕ БОРИШ ЗА СВОЯТА РАСА. ЩЕ БЪДЕШ ПРЕНЕСЕН НА ПЛАНЕТА „17-3“, ГАЛАКТИКА „103“, ЗВЕЗДА „НЕКС“.

— Какво, за бога?! Кой говори?! — попита той с висок глас. — Покажи се веднага!

— ЗАЕДНО С ОЩЕ ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТ ПРЕДСТАВИТЕЛИ ОТ РАЗЛИЧНИ РАСИ ЩЕ СЕ БОРИТЕ ЗА СВОЯТА ПЛАНЕТА. МОЖЕ ДА ИМА САМО ЕДИН ПОБЕДИТЕЛ. ТОЗИ, КОЙТО СЕ КАЧИ ПРЪВ НА КУЛАТА, ПРОНИЗВАЩА НЕБЕТО.

— Раси?! Да се боря за планетата си?! Ей!!! Покажи се веднага! Какви са тези глупости! Ей! — започна истерично да крещи. — Ще ти видя сметката, само да се измъкна оттук!

— ВСИЧКИ БОЙЦИ ЩЕ РАЗПОЛАГАТ С ЧАНТА, КОЯТО ДА ИМ ПОМАГА В БОРБАТА. АКО НЯКОЙ БЪДЕ ПОБЕДЕН, ПЛАНЕТАТА МУ ЩЕ БЪДЕ НАПЪЛНО УНИЩОЖЕНА.

— Какви ги дрънка този?! Това трябва да е сън! Няма какво друго да е!

Започна нервно да обикаля стаята и да търси изход.

— ПОБЕДИТЕЛЯТ МОЖЕ ДА Е САМО ЕДИН.

— Събуди се, Валдемар! — повтаряше си. — Събуди се, пияно копеле такова!

— СПЕЧЕЛИ МЯСТО НА РАСАТА СИ В ТАЗИ ОБШИРНА ВСЕЛЕНА!

— Събуди се! — продължи той, налагайки се с шамари. — Събуждай се вече!

— ПОЖЕЛАВАМЕ ТИ КЪСМЕТ.

— Събуди се!!!

Последните му крясъци увиснаха в мрака, плъзнал край него. Усещаше, че е буден, ала не можеше да отвори очи. Сякаш бе затворен в ковчег и прикован към него. Но не беше мъртъв, защото усещаше дискомфорт. Беше му студено, дори ужасно студено. Сетне усети, че отново има контрол над тялото си и успя да отвори очи. Изправи се рязко, целият пребледнял, като възкръснал от ковчега мъртвец. Беше покрит в топящ се скреж. Започна припряно да го чисти от тялото си, за да се отърси от студеното чувство. До краката си забеляза кожена чанта с презрамка, която вдигна, а след миг, когато погледна напред, вече бе поразен от неизвестността. Намираше се в огромна пещера, която слънцето осветяваше през големите отвори в самите скали. Беше в свят, различен от човешкия. А незнайно за него, въпросният свят бе видим и за всички хора на Земята, които бяха вдигнали поглед към небето. Над всяко населено кътче на планетата, високо в облаците, се появи образ, показващ този чудат свят и объркания президент на компания „Българиус“. Сякаш имаше лична, невидима камера, която го следеше и показваше на всички хора. Първоначално те взеха този феномен за нов вид кинопрожекция. Но след секунди същият глас, обяснил ситуацията на президента, се чу из целия човешки свят:

— НАСТЪПИ ВРЕМЕ ЗЕМЯТА ДА ДОКАЖЕ, ЧЕ ЗАСЛУЖАВА МЯСТО В ТАЗИ ОБШИРНА ВСЕЛЕНА. НАСТЪПИ ВРЕМЕ ЧОВЕЦИТЕ ДА ДЕМОНСТРИРАТ, ЧЕ СА СПОСОБНИ НА ПРОМЯНА И ЗАСЛУЖАВАТ ДА СЪЩЕСТВУВАТ В КОСМОСА. НАСТЪПИ ВРЕМЕ ЕДИН ОТ ВАС ДА ИЗВОЮВА ТОВА МЯСТО, ДОКАЗВАЙКИ НА ЦЯЛАТА ВСЕЛЕНА, ЧЕ ПРИНАДЛЕЖИ КЪМ СИЛНА РАСА. НАСТЪПИ ВРЕМЕ ВСИЧКИ Вие ДА ПОЧУВСТВАТЕ ИСКРЕНИ ЕМОЦИИ, ГОТОВИ ЗА ПРОМЯНА ИЛИ ГИБЕЛ. С ПАДЕНИЕТО НА СВОЯ СПАСИТЕЛ, НЕГОВАТА РАСА ЩЕ БЪДЕ ЗАЛИЧЕНА ЗАВИНАГИ ОТ ВСЕЛЕНАТА. САМО ЕДНА РАСА ОТ ОБЩО ЧЕТИРИДЕСЕТ ЩЕ ПРОДЪЛЖИ СЪЩЕСТВУВАНЕТО СИ. НА

ДОБЪР ЧАС, ЧОВЕКО!

Тези думи се разнесоха навсякъде, над всеки континент и държава. Всеки можеше да ги разбере, сякаш беше универсален език. Хората по света бяха стъписани и уплашени. Не знаеха дали това е истина или просто някаква нова повърхностна глезотия, изпробвана на шега. Някои дори предполагаха, че настъпва четвърта световна война. Между големите и водещи държави започна интензивна кореспонденция, да не би това е акт на агресия от нечия страна. Но никой от тях не знаеше откъде се появиха тези образи в небето, и кой ги излъчва. Самолетите безаварийно преминаваха през тях, обърквайки още повече учените на земята. Несъмнено, това бе невиджана технология. Не след дълго наземните и космически сателити засякоха два гигантски, дъговидни кораба, застанали от двете страни на планетата, на разстояние два пъти по-голямо от това на луната. Изчисленията сочеха, че всеки от тях е с дължина колкото река Амазонка, почти 7000 км. Не можеха да свалят никакви други данни за тези извънземни нашественици, освен няколко снимки от Хъбъл-2, показващ неземната им, блестяща обвивка. Можеха само безпомощно да ги наблюдават, както и да вярват, че Валдемар Карузо, ще успее да остане жив до край.

Президентът на компания „Българиус“ сложи чантата на рамо и продължи бавно и неуверено през тревиста, зелена поляна в огромната пещера. Чудеше се как въобще е възможно да има трева и растения на подобно място. Дори никакви дребни насекоми, които не разпознаваше като вид, жужукаха край него. Разглеждаше учудено заобикалящата го среда и си задаваше куп въпроси, на които нямаше как да отговори. Все още не знаеше дали това не е някакъв сън. Извънземни ли го пратиха тук? Наистина ли трябваше да се бори с други същества, за да осигури оцеляването на човечеството? Колкото повече въпроси си задаваше, толкова повече се объркваше, но все пак, не беше личност, която лесно се пречупва. Никога нямаше да изпадне в шок или в сълзи, седейки и проклинайки виновниците. Просто не искаше да е тук – това бе всичко. А и въпроса, защо точно него, също го държаеше. Защо го избраха и как го избраха?

Достигна малка река, три-четири метра широка, със светлосиня вода. Не се виждаше откъде идва, чуден бе и цвета ѝ. Дали въобще беше вода? Погледна отражението си в нея с изумление. Имаше едномесечна, гъста

брада на лицето. Преди да отиде в дискотека „Унисекс“, президента се изкъпа и се обръсна старателно, а сега изглеждаше като викинг, със зализана коса, спуснат кичур над челото, и голяма, кафява брада. Може би това не се е случило днес или вчера, а пренасянето му тук е отнело месец. Но как се е сдобивал с нужните вещества, за да остане сит? Изглеждаше все още във форма, без видими дупки от игли по ръцете, които да са го подхранвали. Не осмели да вкуси от водата, въпреки че беше леко жаден, а само потопи ръце. Забеляза, че те не се оцветиха, дори ги почувства по-меки, сякаш водата бъкаше от глицерин, който се използваше масово в козметиката. Обърна очи нагоре и отново огледа околността. Мислеше си: „Какво, по дяволите, да правя сега? Каква ти „кула, пронизваща небето“? Къде са останалите шибани извънземни, за които ми говореше оня скрит пъзъл?“. Не виждаше никой пред себе си, а отзад пещерата изглеждаше безкрайна. Погледна нагоре. Би било хубаво да се изкачи по някоя скала до отворите, от които навлизаше светлината, за да научи повече. Но без оборудване беше невъзможно. Дори най-добрият алпинист не би се справил с голи ръце с тази задача.

В момента, в който се изправи, дочу шум зад себе си. Стъпки, които го приближаваха. Когато се обърна, на десетина метра от него се намираше някакво подобие на кон, но с рижави и къдрави косми. Имаше големи, остри зъби, къси уши и котешки очи с пронизващ поглед.

— Това пък какво е? — запита се уплашено. — Да не е някое от онези тридесет и девет извънземни, за които говореше онзи?!

Мутиралият кон бавно започна да го приближава, снишавайки глава и тяло като за атака.

— Е-ей, извънземно ли си? — извика президента с треперещ глас. Животното продължи да приближава.

— Отговори, мамицата ти! Не ми ръмжи само, че ще те пречукам! — продължи да беснее Валдемар, правейки колебливи стъпки назад. Внезапно странното животно се изстреля, лъкатушейки като змия. Валдемар инстинктивно замахна с кожената чанта и го шибна в муцуната. Това очевидно замая животното, което падна на предните си крака. Президентът се втурна да бяга, оставяйки чантата след себе си, но се спъна в синята река и цопна целият в нея. Беше плитка, затова бързо се

измъкна и започна да бяга напред, чувствайки тежестта от подгизналите дрехи. Бягаше с все сили, без да се обръща и да погледне дали мутанта го гони. Не беше и необходимо – същите стъпки се чуваха ясно как го приближават. „Е, добре, че поне спортувам. Ще го поизморя малко, преди да ме хване и разкъса“ — помисли си той, докато бягаше отчаяно. На двадесетина метра отпред видя скала с дупка, която би могла да побере само него. Това беше единственото му спасение, затова се засили с последния останал в краката му живец. И точно преди животното да го закачи с острите си зъби, човекът успя да се хвърли вътре, а зад него нападателя изтряска тялото си в скалата. Процепът беше широк само метър, затова животното нямаше как да се провре с голямата си глава и тяло. Извън скалата се чуваха ридания и тропане на копита. Валдемар предпазливо надникна. Животното си бе ударило главата, паднало на земята, а от нея течеше някаква бяла слюз. Човекът се възползва от възможността да избяга, но преди това нарита няколко пъти мутанта в раната, отваряйки я още повече.

Започна да редува ходене с бягане, защото не му бяха останали сили и въздух за повече. Трябваше да си почине някъде. Видя перфектната скала върху, която да се качи. Щеше да си осигури временна защита. Хвърли се отгоре ѝ по гръб, разпервайки ръце и дишайки тежко. Стъпките на животното не се чуваха повече. Надяваше се гадината да е пукнала, а ритниците му да са основната причина за смъртта ѝ. Идеята, че това нещо може да е едно от „Пратените“ извънземни отпадна. Изглеждаше прекалено глупаво. Дори човек не би се вързал на такъв нелеп номер, а не вярваше да има по-глупава раса от неговата. Но пък знае ли се? Никой не е казал, че са човекоподобни, нито пък умни. Просто споменаха тридесет и девет други раси, с които той трябваше да премери сили и да достигне някаква си кула, пронизваща небето.

Точно когато успя да укроти туптящото си сърце, нещо над него изгърмя, стряскайки го отново. Звукът отекна из пещерата с продължително ехо. Не знаеше какво се случи, нито какъв беше този звук. Не можеше да го оприличи на нищо, но разбра едно – нещата загрубят. Отпочина още десетина минути и слезе от скалата. Огледа се внимателно за проклетия кон, но нямаше и следа от него. „Да, пукнал е!“ — помисли си, след което тръгна като счупен компас да обикаля чудатата пещера. Все още бе ден, съдейки по светлината от отворите, ала не искаше да си представи какво ще е нощем тук. Тръпки го

побиваха само от мисълта, да остане в пълен мрак, с разни деформирани животни, опитващи се да му видят сметката. А един лагер с огнище би ги привлякъл. Затова упорито се опитваше да намери изход от тази адска дупка. След час лутане дочу шум, който бавно приближи. Скри се на безопасно разстояние зад една скала. Видя три от онези мутирали коне да пасат. „Хранят се с растения, мамка им! Защо му беше на онзи копелдак да ме гони?! Или беше „онази“?“ — мина му през акъла. Затаи дъх и внимателно ги наблюдаваше. Може би имаха стомашни проблеми като кучетата, които понякога ядяха трева? Представа си нямаше какви са тези същества и нямаше желание да се занимава повече с тях. Нещо зашумя в далечината и трите мутанта се затичаха натам. Вероятно се надяваха на прясно месо, което да отхапят? Изчака ги да се отдалечат... и го побиха тръпки. Имаше нещо зад него. Усещаше го. Обръщайки се, видя глава обърната наопаки и ръка, замахваща срещу му с голям, ловджийски нож. Моментално отскочи, избягвайки острието, което се заби шумно в скалата. Поглеждайки отново, видя двукрако същество, провиснало от скалата. С една ръка се опитваше да извади забития нож, а с другата се държеше на един от ръбовете на скалата, като същински шампион по катерене. Червеникаво човече, може би метър високо, мускулесто, с жълти очи и безобидни (поне на пръв поглед) зъби. Това определено беше от онези извънземни. То се бе опитало да го убие, отсичайки главата му с един бърз и силен замах. Въпреки страха, който го изпълни, Валдемар се затича към малката гад, сграбчи главата ѝ и я удари с цяла сила в скалата. Съществото се строполи, омазвайки скалата с кръв, подобна на човешката. Валдемар опита да извади ножа, но това за малко да му струва живота. Червеното джудже бързо скочи на късите си, дебели крака, замахвайки с десница, обляна в електричество. Президентът се измъкна и от тази атака на косъм, падайки по дупе на земята. Джуджето му се нахвърли, но значително по-дългите крака на Валдемар се забиха в муцуната на нападателя и го зашеметиха.

Човекът побягна с все сила по посока на трите мутирали коне. Вярваше, че по-добре би се справил с тях, отколкото с този дребен психопат. Не чуваше стъпки зад себе си, затова се обърна да погледне – не виждаше нищо да червене из зелената трева. Това не го успокои, а го стимулира да забърза. Малкото зверче изглеждаше като културист в умалена форма и не бе за подценяване. Бягайки, Валдемар старателно оглеждаше обкръжението си за нещо, с което да контраатакува. Този път не можеше да се скрие в някоя дупка, защото дребосъка щеше лесно да го последва

и обезглави. Сигурно вече беше извадил кинжала от скалата. Пък и можеше да възпроизвежда и електричество с ръцете си.

Валдемар бе на ръба на умората, когато на стотина метра пред него се откри голям, светъл отвор в скалата, през който се оттичаше малката синя река. Нагази във водата и се спря на ръба на дупката. Далеч напред, реката се стичаше в друга. А на хоризонта се показва огромен, чудат свят, сякаш всички земни сезони бяха струпани на едно. Нямаше с какво да го сравни. На още по-голямо разстояние, зад всичко това, се мяркаше нещо неописуемо високо, пронизващо оранжевото небе, сякаш правеше връзка с реещата се отгоре червената планета, която бе три пъти по-видима от луната.

Ала не му остана време да осмисли гледката. Дочу се плискане от бързи и тежки стъпки, и погледа на президента отново срещна този на малкото, червено извънземно. Джуджето направи силен отскок напред с острието в ръка, но Валдемар умело отстъпи, същевременно вкарвайки юмрука си в твърдата челюст на извънземното. Ударът запрати гадината извън реката, а оръжието цопна във водата.

— Хайде, ела ми! Ще те убия, копеленце малко! — развика се президента яростно. Нямаше сили да бяга, ала и не възнамеряваше. Странното същество трябваше да умре, и то час по-скоро. Имаше огромна разлика в ръста им. Валдемар бе гигант в сравнение с червеното създание – метър и деветдесет, деветдесет килограма с набита фигура. „Защо да бягам?! Погледни го само!“ — осмисли тези думи на ум. В същото време джуджето измъкна някакво синьо топче, приличащо на бонбон, от кожената чанта, увесена през тялото му. Валдемар се сети, че и той имаше такава. Противникът глътна топчето и мигновено мускулите му започнаха да се надуват, подчертавайки вените, като един истински бодибилдър. Извънземното се стрелна към човека по-бързо от всякога, опитвайки да нанесе удар с юмрук. Но късмета отново изневери на проклетото създание. Валдемар отново умело разчете и проследи движенията му. С бърза хватка го повали с лице към водата, извивайки лявата му ръка зад гърба. Хвърли се върху него с цялата си тежест, в опит да го удави. Реката беше плитка, но все пак достатъчна, за да потопи цялото тяло на джуджето. То ридаше и отчаяно се опитваше да се измъкне, блъвайки балончета в търсене на въздух.

Дали заради умората на Валдемар или защото гадината бе прекалено силна, а може би заради синьото топче, но с дясната си ръка дребосъкът успя да се надигне и да обърне президента като чувал с картофи в реката. Позициите им се размениха и сега Валдемар остана под водата. Адреналинът на президента се покачи неимоверно. Той усещаше, че наистина е загазил, и че може да умре. В отчаянието си, успя да нанесе удар с коляно в тялото на джуджето, измъквайки главата си и поемайки дълбоко въздух. Веднага се изправи и се обърна към извънземното, което плискаше във водата, приготвяйки се отново да нападне. Президентът му се нахвърли, забивайки няколко яростни юмрука, след което го сграбчи за единия крак и го хвърли почти до процепа в скалата. Мини-културистът бързо се изправи, казвайки с очи „Само това ли можеш, бе?!“. Валдемар се засили и таранира малкото джудже, при което двамата излетяха от процепа, пропадайки в бездната. В този момент Валдемар бе забравил акрофобията си. Не влагаше никаква мисъл в действията си. Беше полудял и докато падаха, вкопчени един в друг, продължи да нанася безжалостни удари с надежда да убие врага си. След няколко секунди усети как цялото му тяло потъва под вода, замъглявайки погледа му. Започна да се изгласква ръце, за да достигне повърхността, въпреки че не виждаше нищо. Всичко пред очите му бе синьо. Не след дълго достигна повърхността на реката и успя да стъпи на по-плитко. Беше се отдалечил значително от мястото на падане, а недалеч от него червеното нещо се опитваше да доплува до брега. Валдемар сграбчи един камък от плитчините и тръгна след него. Извънземното стигна брега, пълзейки и плюейки синя вода. В този момент президентът се нахвърли връз джуджето, разбивайки с десет коравосърдечни, бавни удара главата му. Когато се увери, че е мъртво, се строполи на земята до него, дишайки тежко. Не му бяха останали никакви сили. Покачения адреналин и яростта го бяха изстискали безжалостно. В този миг силен, оглушителен гръм разцепи небето, оформяйки огромна холограма. На нея се виждаше лицето на мъртвото червеното извънземно до президента. След секунди снимката се разпадна, заменена от образ на неznайна, червена планета. От двете ѝ страни към нея се изстреляха сини лъчи, които обръгнаха цялата планета, като щит. Мигом планетата вътре се разпадна на милиард парчета, които се засмукваха в нещо и накрая напълно изчезнаха. Лъчите спряха, а на образа остана единствено пълен мрак. В този момент Валдемар осъзна в какво положение е, и каква тежест бе поверена на плещите му. Загуби ли – всичко познато за него свършваше.

3.

Всички на планетата Земя, гледащи холограмата, въздъхнаха с облекчение. Техният спасител беше жив и благодарение на успеха му, разбраха какво ще се случи, ако той загуби. Правителствата вече знаеха целта на онези два кораба, наричайки ги с кодовото име „Ангелите на смъртта“. САЩ, Китай и Русия бяха насочили своите космически оръжия срещу тях, ала отлично знаеха, че опита им за сплашване бе повече от комичен. След като за секунди унищожаваша планети, едва ли щяха да се уплашат от няколко атомни и водородни бомби. Дали щяха да размислят, ако хората изстрелят част от тези оръжия? Някоя страна не се осмели да пробва. Всички бяха насочили поглед към основната си надеждата – Валдемар Карузо. Междувременно, „Българиус“ функционираше безпроблемно в месеца, в който президента им го нямаше. Всички идваха в точното време на работа и вършеха задълженията си. Някои дори вярваха, че това е изпитание от шефа им, за да види кой ще пренебрегне задълженията си, за да го накаже. Единствено г-ца Симона бе наистина притеснена за него и като един от малкото хора, имащи мобилния му номер, често опитваше да се свърже. Накрая, вместо да се обърне към полицията, тя се съгласи с общото мнение, че това е някакъв шефски план. Но ето, сега Симона гледаше към своя началник със сълзи и надежда, че безскрупулната му воля ще надделее в тази битка.

Валдемар се изправи след заслужената почивка и се надвеси над мъртвеца. Всичко в него трепереше не само заради умората, но и от факта, че току-що бе убил разумно същество. Като дете той често тормозеше уличните котки и кучета, мятайки камъни по тях, осакатявайки ги, но това беше различно. Не бяха кучета, котки, прасета, пилета и каквито и да са други животни, а „човешко същество“, ако можеше да го нарече така. Беше индивид от някоя раса, която, благодарение на него, напълно и завинаги бе изпарена от тази Вселена. До брега на реката видя кожената чанта, която червеният носеше. Вдигна я, но в нея нямаше нищо – всичко бе изпаднало. До крака си видя червено топче, подобно на синьото, което джуджето погълна и се назоби. Вдигна го и започна да го оглежда и подушва. Нямаше представа какво прави това нещо, затова го прибра в джоба на суитчъра. Обкръжаваше го гъста гора с високи, странни и разнообразни дървета – едното бяло, другото кафяво, трето посивяло... Ниските растения също му бяха непознати. Зачуди се дали не е редно да погребее съществото, но

нямаше с какво да изкопае дупка, нито пък имаше желание. Затова го остави с думите:

— Дано нещо те разпокъса на парчета, шибано извънземно копеле!

Навлече в гората и намери хубава пръчка, с която да разбутва гнусните, лепкави, черни храсти, които му се пречкаха. Чувстваше се по-безопасно с кораво, еднометрово дърво в ръцете си. Бързо забрави, че преди минути официално се бе превърнал в заличител на един цял свят. Валдемар притежаваше компания, лекуваща дълбоки човешки рани, но дали и самият той нямаше нужда от духовно изцеление? Когато хората видяха нещо различно от тях, нормално го наричаха „чудовище“, етикет, присъщ много на самия него. Дори на собствената си планета той беше почти тиранин.

Звездата, озаряваща тази земя, искаше да се скрие зад оранжевите облаци. Май това беше залез. Заради високите дървета нямаше добра видимост, тъй че човекът не можеше да проследи високата кула. Тя бе неговата дестинация, ала предчувстваше, че доста неща ще се случат преди да я достигне. Горедолу схващаше накъде да върви, въпреки че нямаше пътека, която да го води. Докато разнищваше черните храсти със своята гега, от дясната му страна зарева нещо подобно на глиган, омотано в гъстите и лепкави клони. Беше с размери на декоративно прасе, онези малките, създадени за домашни любимци. Не беше повече от четиридесет сантиметра дълго, но вадеше глас като на двестакилограма свиня на заколение. Формите му бяха подобни на земното прасе, с разликата, че имаше четири малки очи и две опашки. Президента не възнамеряваше да го освобождава. Това бяха излишни усилия. Побутна го няколко пъти с пръчката, а прасето се разквича още по-силно. Тогава Валдемар се сепна, че пискливият глас ще му навлече проблеми. Трябваше бързо да го спре. Започна да налага прасето с пълна сила и след няколко удара го умъртви. Досети се, че евентуално ще огладнее, затова се провря в храста и измъкна мъченика. Доста лек му се стори. Преметна го през рамо, държейки го за краката и тръгна отново напред, размахвайки пръчката.

Нощта настъпи, затова човекът се зае с намирането на подходящо място за скривалище. Дърветата изглеждаха надеждни, ако се покатери на някое, но искаше да опече и изяде малкото прасе преди да заспи. Иначе

трупа щеше да се умирише до сутринта. Намери закътано място под голяма скала и започна да събира суха трева и паднали клонки, за да запали огън. Знаеше принципа на палене на огън, но никога не го беше правил. Нареди ги както беше чел: първо суха трева, отгоре тънки клечки, пак суха трева, дебели клечки, суха трева, тънки клечки. Постави една обелка от кора на земята, взе къса пръчка и започна да я втрива в кората. Знаеше, че методът се нарича „Индианска цигулка“, ала не предполагаше, че ще е толкова труден. Все пак, след двадесетина минути успя да овъгли долното дърво, избутвайки го под сухата трева и духайки към него.

— Успях! — извика радостно, след като тревата пламна.

Моментално се зае с разпорването на прасето, използвайки един остър камък, намерен наблизко. Не знаеше дали всъщност беше ядливо, но няма голям избор. Довери се на човешката храносмилателна система. Намуши няколко парчета месо на пръчка и ги вкара в огъня, който се усили още повече от стичащата се мас. Замириса на истински свински пържоли. Опита да отхапе от недопеченото месо, ала прасето, макар и мъртво, не се даваше. И двамата бяха упорити – четириокото прасе с жилавото си месо, а човека със своята захапка, равняваща се на седемдесет килограма. В крайна сметка, съумя да откъсне няколко залъка и да ги преглътне цели, понеже сдъвкването им бе напълно невъзможно – не и от човек. Може би онези мутирали коне нямаше да имат проблеми със смилането му, а президента щеше да е като деликатес за тях.

Седейки до огнището, държейки следващото парче в угасващия огън, дочу, че нещо се движи до дясното му ухо. Обърна поглед, но без да мърда главата. Видя някаква дълга, тънка гнусотия, като черво, от която излизаше нещо като острие. Отблъсна го с пръчката и отскочи зад огъня. Нещото бързо се прибра зад скалата. Настана тишина, нарушаван единствено от пукота на угасващите пламъци. Полека, иззад скалата се оформи фигура. Грозно и противно извънземно с размерите на човек. Имаше глава като сепия и очи на акула, а от устата му излизаше нещо като змия. Когато загледа гнусотията в устата му, видя, че е същото нещо, което искаше да влезе в ухото му. Знаеше, че е изключено да побегне в тази тъмница. Несъмнено щеше да попадне на друг проблем. Вече бе осъзнал, че в такива случаи трябва да убива, защото онзи срещу него е изпратен със същата цел.

Адреналинът му започна да прелива, образувайки малка усмивка на лицето. Валдемар изчака търпеливо рибоподобното да го приближи, след което с бърз ритник запрати въглените от огъня към него. Това видимо причини болка на противника. Сепията се опита да го пониже със своя дълъг и остър, вероятно и отровен език, но пропусна. Човекът хвана острия камък, с който дереше прасето, и го заби в продълговатата глава на дезориентираното извънземно. Акулските очи мигновено се затвориха и рибата се свлече на земята, без повече да помръдне.

Небето се разцепи отново и се показва холограма с изображението на сепията. След миг оранжева планета с червени нюанси се разпадна по същия начин, както онази на червеното бодибилдърче. После картината изчезна, оставяйки само отразената от червения спътник светлина. Цялото небе червенееше, сякаш бе настъпил Деня на изкуплението.

Извънземното несъмнено беше мъртво. Вероятно бе чуло квиченето на прасето или бе видяло пушека от огъня, или пък е доловило аромата на мръвките. Знаеше ли, човек... Президента го срита няколко пъти в главата, след което започна да го оглежда и пребърква. Нямаше джобове по оскъдните му впити дрехи. Огледа се и за кожената чанта, която той и червеното джудже имаха, но липсваше при грозника. Може би я беше загубило или пък я е оставило някъде, уверено, че лесно ще убие човека.

Валдемар клекна до безжизненото рибешко тяло и започна да обмисля бъдещите си действия. Изглежда огънят не бе добра идея, но нощта носеше ужасен, безпощаден студ. Не само, че трябваше да намери място да се стопли, но и да е достатъчно закътано, за да не го открият отново. Същевременно се страхуваше от мрака, който криеше копелета като лежащото до него. Ала не можеше да остане тук. Затова бавно, внимателно и със затаен дъх започна своето лутане. Спираше при най-малкия шум, което бе почти през секунда. Чуваха се всякакви странни звуци и грохоти. Имаше усещането, че някой го наблюдава, но не можеше да разбере кой и откъде. Дърветата закриваха почти изцяло отразената червена светлина, което правеше придвижването му още по-трудно. Не виждаше нищо, а очите му сякаш отказваха да свикнат с този мрак. Същински слепец, който бавно опипваше с ръце всичко по пътя си. Колкото повече навлизаше в гората, толкова повече светлината се губеше. Сърцето му бе на път да изскочи от гръдния кош, желаейки да се затича към някое по-открито и светло място. Валдемар искаше да го

последва, но това можеше да му струва скъпо.

Изведнъж небето изгърмя, с което буквално срина и президента, който за малко да си глътне езика от уплаха. Още едно извънземно бе гушнало букета. Не можеше да види холограмата пряко, но тя добре освети околността. Това му даде шанс да хукне напред, дърпан от ужасеното си сърце. С изчезването на холограмата, Валдемар се препъна в нещо и се изтърколи по надолнище, удряйки и увивайки тялото си, в бог знае какво, след което усети кратък полет и тупване в нещо меко, лепкаво и топло. След секунди президента загуби съзнание. Тялото му отказа да се бори повече, унасяйки се в заслужен, дълъг сън.

На сутринта, поне според часовото време на тялото му, нямаше промяна в картинката. Валдемар се събуди в мрак, целият в болезки и неприятни налепи. Видимостта все още беше ограничена заради високите, широколистни дървета, но при опитите да се изправи, се почувства сякаш се намира в купчина с лайна. Стъпваше в нещо смрадливо, което определено не беше кал. Отгоре на всичко едвам изчисти някакви остатъци от храсти, които бяха притегнали тялото му. Успя да направи няколко крачки, след което отново почувства падане, но полета му беше кратък и с твърдо приземяване, което демонстрира силата на гласовите му струни. При падането си изкълчи дясното рамо, размествайки главата на раменната кост от ямката на лопатката. Болката беше непоносима. Той грухтеше и блъскаше с лявата си ръка в земята, опитвайки се да се съвземе и отърси от острата болка. След минути на Ад, успя да се изправи. Не за пръв път беше изкълчвал рамото си, но за пръв път щеше го оправя сам. Застана между две малки дървета. С дясната ръка хвана едното, а с лявата задърпа цялото тялото към другото. Чу лекото хлопване на рамото, което намали болката и доказа, че опита му е успешен.

Сега трябваше да помисли трезво. Поне сънят му го бе оставил по-спокоен и отпочинал. Първата му работа беше да избяга възможно по-далеч, защото скорошните му крясъци можеха да довлечат някоя беда. Нямаше как да запали огън – нито можеше да намери материали, нито да се справи с въртенето на пръчката. Тръгна напосоки в търсене на светлина. Не след дълго се докопа и до открито и осветено местенце. Сърцето му почувства облекчение, а очите му заблестяха от щастие отново да видят природа, макар кървавочервена. Достигна обрасло

корито на засъхнала река. От другата ѝ страна, на петдесетина метра, започваше друга гора от шарени дървета. Спря по средата на коритото и легна по гръб. Високата, буйна трева предлагаше добра закрила от вражески погледи. Усети, че го лаят някакви малки гадини, но не му пукаше. Бяха много по-поносими от извънземните. Подухна лек бриз, който поклати и разшумя дългата трева. С него се разнесе и миризмата на разлагаща се плът. Дали на Земята или на тази незнайна планета, миризмата на мърша си оставаше една и съща. Дразнеща, грозна и противна, предизвикваща у човека желание да повърне.

Спокойствието на Валдемар бързо изчезна, когато друг шушукащ звук се смеси с този на бриза. Нещо се движеше из островърхата трева. Президентът предпазливо надигна глава и недалеч забеляза същество, по-грозно от всичко видяно досега. Приличаше на голям плужек, лазещ през тревата. Грозно, дебело и продълговато. Предната част на тялото му бе издигната, а от нея стърчаха четири ръкоподобни израстъка. Две големи, светлолилави очи отразяваха червената светлина на реещата се отгоре планета, сякаш казваха: „Моят цвят е по-красив, разкарай се!“. Изглеждаше флегматично, и не особено умно. Валдемар забеляза, че с една от ръцете си държи познатата кожена чанта. Значи, това нещо също бе изгнаник от друга планета.

Въпреки сравнително стабилната си физическа форма, Валдемар не беше добър боец, нито познаваше тактики за атака. Можеше да разчита само на изненада, бързина и свирепост. Без да мисли се изстреля към нищо неподозиращото извънземно. Не можеше да го събори, нито имаше острие в себе си, като онова на червеното джудже, затова разчиташе на бърза и тиха атака, с която да отнеме чантата и да намери нещо подходящо в нея. Страхливо и подло действие, но единственото разумно в този момент. Почти бе докоснал чантата, когато плужекът го забеляза и отскочи нагоре като спортист по лека атлетика. В момента на удивление човекът забеляза, че под туловището на гадината се криеха дузина накрайници, като на стоножка. Президентът също отскочи, за да не бъде премазан от падащото същество. При приземяването си, плужекът настойчиво се взря в човека. Светлите му лилави очи, показваха непоколебима решителност за оцеляване, от която президента настръхна. Двете коренно различни същества се взираха едно в друго, страхувайки се да направят първата крачка.

Плужекът бавно извади от чантата същото острие, с което джуджето се опита да разсече главата на президента. Валдемар веднага разбра, че направи поразия с неизпитаната му атака. Това нещо изглеждаше бавно и глупаво, но явно фразата „Не съди книгата по корицата“, важеше в пълна сила за този случай. Туловището бавно и предпазливо тръгна към човека, бъркайки с втора ръка в чантата, а останалите две повдигнати в готовност за удар или защита. Президентът не отстъпи. Беше прекалено уплашен – не знаеше какво да стори. Мисълта му течеше по-бързо от всякога: „Какво сега?! Какво да направя?! Как да се отбранявам?!“. Започна да опипва джобовете си, но не намираше нищо, с което да нападне плужека. Тогава напипа червеното топче, изпаднало от чантата на джуджето. Напълно беше забравил за него. Плужекът вече беше на по-малко от два метра. Валдемар нямаше идея за какво служи топчето, но се досети, че малкото копеле глътна едно, което умножи силата му. Нямаше време за мислене. Човекът моментално го погълна. Ала реакцията на извънземния плужек беше изумителна. Той се спря и започна бясно да се оглежда наоколо. Намираха се на метър един от друг, а плужекът бе вдигнал острието, готов да нападне. Но незнайно защо не се осмеляваше, а само се озърташе.

Президентът също не знаеше какво се случва и защо копелето не напада, докато не протегна лявата си ръка и видя, че... всъщност не може да я види. По-точно, така се сливаше с околността, че беше почти невъзможно да я забележиш. Значи, така действаше червеното топче. Извънземното се страхуваше да нападне, защото не знаеше откъде какво може да му дойде. Ето защо беше спряло. Валдемар осъзнаваше, че ако мръдне, движението на тревата щеше да го издаде. Не биваше и да издава шум. Плужекът замахна напосоки с ножа, но не срещна съпротива. Това стресна президента, защото острието почти не му отнесе ухото, но все пак не помръдна, нито да издаде звук. Дори дишането му не се чуваше. Грозотията се приближи с една крачка, след което направи втори несполучлив замах. Валдемар не можеше да чака за повече шансове и забоден средния пръст и палеца на лявата си ръка в големите очи на противника. Стисна сетивните му органи с такава сила, че напълно ги разкъса. Плужекът издаде ужасяващ писък и отскочи метри назад. Валдемар се втурна и след секунда се озова до него. Лесно отне оръжието от вражеската ръка, а то моментално придоби невидимостта на тялото му. Следващото му действие бе да го промуши в главата на плужека. Въпреки силата, с която натисна, не успя да вкара повече от пет

сантиметра, от възможните четиридесет. Черепът на врага беше дебела и не пускаше нищо до мозъка му. Това не отказа Валдемар. Той извади острието и го забодде между очите на пиццата извънземно. Отново почувства, че острието не влезе докрай, но не пускаше дръжката въпреки силните, отчаяни удари от ръцете на извънземното, които се сипеха върху му. Ударите бяха тежки като тухли, но постепенно започнаха да се забавят и отслабват, докато извънземното не се свлече. То дишаше тежко и стенеше от болка, изцяло отпуснато на земята. Президентът измъкна острието и застана над гадината. Получените удари бяха окървавили лицето му, а тялото му пулсираше от глуха болка. За негова изненада, противникът му започна да издава някакви свиркащи звуци от устата си, сякаш се опитваше да каже нещо или всъщност казваше нещо. Валдемар не можа да го разбере, нито се интересуваше какво говори нещото. Дали го псуваше, дали се предаваше, дали му се молеше или отправяше послание към расата си – все тая. Като първобитен дивак, човекът разсече мястото, където предполагаше, че е гърлото на плужека, оставяйки го да се задави от собствената си слюзесто-жълта кръв. А за капак, от опашката му се изля гъста, миризлива каша, която Валдемар безпогрешно определи като фекалии. „Май физиологията на извънземните не е чак толкова извънземна“ саркастично отбеляза той.

С отмирането на последните спазми на грозотията, небето отново се разцепи и показа закланото ѝ тяло. След секунди бе унищожена и планета, приличаща досущ на Земята. Президентът веднага си помисли, че това можеше да е самата тя, ако не беше извадил късмет срещу туловището в краката му. Огледа се за чантата, но не я видя. Върна се няколко метра назад и след кратко търсене из тревата я намери. Отвори я, но не намери нищо вътре. Замисли се дали копелето всъщност не блъфираше, когато започна да бърка в нея. Или пък нещо е изпаднало? Потърси още малко, като не забравяше да подхвърля поглед наоколо, за да не бъде изненадан ненадейно, от някой, чакащ подобен момент на разсеяност. Не намери нищо, затова изтри слюзта от острието с чантата, след което я изхвърли и продължи към срещнатата гора. С първите му крачки небето отново изгърмя с нова холограма. Жертвата беше като онези извънземни, които хората винаги са си представяли – зелено, с голяма глава и черни очи.

Валдемар сведе поглед и тръгна напред. В този момент отново почувства, че някой го наблюдава. Огледа се внимателно и макар че не

видя никого, не можеше да се отърси от чувството на скритите очи. Те сякаш го преценяваха, въпреки че все още бе невидим.

4.

Дискомфортът в дясното му рамо не изчезваше заради скорошното изкълчване, ала мислите му витаеха другаде. Предпазливо навлезе в гората. Тя сякаш бе по-разредена от предишната, защото между дърветата падаше повече светлина. Фактът, че бе невидим и въоръжен му даде повече кураж. През минута поглеждаше ръката с ножа, за да види дали ефектът на червеното топче не е свършил. Когато се подпря на едно от дърветата, забеляза, че то моментално се сля с нищото, също както оръжието. Беше поразен от способностите придобити от червеното оръжие. Досети се да отчете времето му на действие.

След около десетина минути, забеляза две странни същества в ожесточена битка помежду си. Приличаха на тигри, но с по две опашки и дълги зъби. Въпреки мрака, едното се отличаваше с бял, снежен цвят, а другото с ярка, кафява козина. Хапеха се, премятаха се, избутваха се, гонеха се в кръг, докато бялото не надделя и не повали коткоподобния си братовчед. Валдемар се приближи на метри от тях, знаейки, че няма как да го забележат. Хвана един камък и го метна в тялото на победителя, който подскочи и започна да ръмжи, търсейки с очи виновника, но не го намираще. Но камъкът върна видимостта си, звярът го помириша и явно улови местоположението на нападателя, защото бавно и с оголени зъби се отправи към него. „Мамка му!“ — помисли си Валдемар и стисна здраво ножа, готов да се отбранява заради глупостта си. Звярът се приближи и започна да души на сантиметри от лицето на президента, който тъкмо щеше да изстреля ръката си към главата на животното... Изневиделица нещо се заби в гущата на тигъра, свличайки го моментално на земята. Човекът остана безмълвен и парализиран. Не знаеше какво се случи, докато от мрака не изскочи двукрако същество. С приближаването му се откри типична (за човешките понятия) женска фигура. Имаше големите гърди, които се очертаваха от впитите черни дрехи, но пък мускулатурата беше по-скоро мъжка. Имаше къса коса и татуирано лице, което я правеше по-ужасяваща и грозна. Валдемар помисли, че това е воин от друга планета – истински воин, избран да се бие тук, а неслучайно попаднал нещастник като него. „Жената“ се приближи до мъртвия тигър и се огледа. Човекът не издаваше никакви

звуци, нито дишаше, а ако можеше да спре и туптенето на сърцето си – щеше да го стори. В ръката на врага забеляза оръжие, подобно на арбалет. По материалите личеше, че е изработен на тази планета, но по изкусен и майсторски начин, сякаш бе фабрична изработка. Извънземната кучка навярно имаше страхотни умения в сражението и изработката на оръжия, затова Валдемар нямаше никакви намерения да се разкрива пред нея. Тя хвана промушилата гърлото на тигъра еднометрова стрела и с лекота я издърпа. След това бръкна във висящата от рамото ѝ кожена чанта и извади нож, досущ като този на Валдемар. Отрязва единия крак на белия тигър. „Сигурно ще го опече и хапне...” — помисли си президента, но последвалото действие на набитата жена го изуми: Тя започна да къса от суровото месо с острите си малки зъби, подобни на тези на пираните. Поглъщаше дори козината, а когато приключи с меката тъкан, започна да отчупва от кокала, мелейки го като солети. Още по-страшно стана, когато извънземното започна да души, сякаш долавяше миризмата на нещо скрито. Нима придоби способностите на тигъра, след като изяде част от него?

За злощастен късмет, невидимостта започна да се губи, защото острието на Валдемар започна леко да се откроява. Той веднага го скри зад себе си, с надеждата острожбата жена да се махне по-скоро оттук. Нямаше шанс да ѝ се нахвърли – осъзнаваше, че лесно ще бъде надвит. Това същество бе способен боец и всякаква схватка с него би била смъртоносна. Ненадейно, тя отправи поглед към него, зареждайки арбалета със стрелата. С такава бързина я насочи и изстреля, че Валдемар нямаше време да трепне. Стрелата профуча край главата му, а извънземната жена се втурна след стрелата, която сякаш отлетя чак в отсрещната гора, защото не чу да се забива никъде. „Какво, по дяволите беше това?!“ — помисли уплашено Валдемар. За миг беше сигурен, че е мъртвец, но когато извънземното се стрелна край него, с облекчение разбра, че мишената е друга. Не възнамеряваше да разбира какво преследва татуираната мъжкарана, затова се затича напред, докато камуфлажното му умение бавно загубваше ефекта си. Не след дълго той отново бе видим и уязвим.

Червената светлина започва да се разсейва бавно от настъпващия ден. Сякаш му отне цяла вечност да изпъкне от мрака. Президентът беше спрял до две паднали дървета, за да си почине. Седна и се облегна на едно от тях, чакайки светлината да пробие напълно през короните.

Загледа оръжието в ръката си – стандартен кинжал, с черно острие и масивна метална дръжка с удобен захват. Прецени, че единствения недостатък на оръжието е тежината, надхвърляща три-четири килограма. Обикновен човек като него трудно би боравил с толкова тежко острие. Но ще му свикне – налагаше му се. След около час отново стана ден и Валдемар потегли, избягвайки посоката, от която дойде. Нямаше повече червени топчета, с които да се крие, ала острието и наскоро придобитият опит му вдъхваха увереност да стъпва смело напред. На карта бе заложена цяла планета – не можеше просто да седи и да чака всичките извънземни да се избият помежду си. Знаеше, че накрая ще останат най-добрите, което би обрекло човечеството. Трябваше да се научи да се бие, и то добре, за да има шанс срещу подобните на онзи жена воин.

Вървеше бавно и оглеждаше чудноватата гора, бъкаща от живот и буйна растителност. Не след дълго пред очите му се откри красива гледка, която дори извънземно щеше да оцени – поляна със стотици шарени цветя. Красотата им бе поглъщаща. А аромата им беше толкова силен, че му замайваше главата. Красива гледка, но безполезна. Дори факта, че на тази ужасна планета има толкова прекрасно място, започна да го дразни. Дали заради силния аромат или просто защото му беше време, Валдемар си свали гащите, клекна до красивите цветя и сътвори истинско изкуство, омазвайки пищните цветове с тъмнокафяв нюанс. Накрая накъса венчелистчета от няколко по-големи цветя, за да се избърше с тях. Показан отговор към онези копелета, които го бяха пратили тук – щом работата ще е кървава, нека да бъде и лайняна.

Малко по-нататък намери плодородни дръвчета. Самите плодове падаха през минута на земята. Някои приличаха на ябълки, други – на кайсии, на череша или на дюли. Заради нападението на сепията не успя да хапне от малкото прасе, тъй че умираше от глад. Не знаеше дали са отровни, но гладът надделяваше и омаломощаваше. Налапа няколко с надеждата да го заситят. С други си напълни джобовите и после тръгна да скита и опознава негостоприемната планета. По-учени хора биха изследвали растенията, за да преценят дали стават за ядене или лекуване, ала той нямаше никакви познания в тази област. Най-много да си докара някой обрив или натравяне. Дори не знаеше дали водата става за пиене, затова скиташе с пресъхнала уста и напукани устни. Плодовете утаиха малко жаждата му, но в тази надигаща се горещина чаша студена вода щеше да

му дойде чудесно.

Няколко часа вървя необезпокоявано, което му се стори доста необичайно. От стъпването му на планетата неприятностите постоянно го преследваха и не му даваха мира. И тогава видя следващата – около близко дърво се бе увила огромна, двуглава змия. Дървото бе с размерите на дъб, но змията изглеждаше способна да го откърши – толкова голяма бе. Тя пълзеше бавно нагоре по ствола, чупейки огромни клони, които падаха долу. Всяка от главите можеше съвсем спокойно да глътне президента. Дори онези мутирали коне нямаше да ѝ отнемат повече от две хапки. Валдемар не знаеше дали змията го е усетила, затова бавно и тихо се опита да я подмине. Но изведнъж клоните спряха да падат, както и звуците от откършването им. Той погледна нагоре и... Ужас! На метър над него двете огромни глави на влечугото бавно отваряха устите си. Без да мисли човекът, размаха ръка и успя да нарани едната от тях с кинжала. Змията изсъска и се въртна настрани, а за него това беше моментът да побегне, което и стори. След секунди зад гърба му се чу силен шум от строполяване. Май тежачото тонове влечуго бе скочило на земята. Обърна се да погледне дали е прав и само инстинктивното приклякване го спаси от прелитащата над него змия. Тя бе направила мощен отскок, като същинска пружина. Тялото ѝ се заби в отсрещни дървета, изкоренявайки ги напълно.

Въпреки страховитата гледка, Валдемар осъзна, че сред толкова дървета неговата маневреност имаше предимство срещу мощните змийски отскоци. Но пък змиите могат и да пълзят. Така, със сучещи, противни движения, тази тръгна към него. Това животно бе непобедимо в пряка схватка, затова трябваше да го надхитри по някакъв начин – някакъв. Много варианти минаха през главата му, но никой не бе достатъчно убедителен, за да го изпробва. Засега просто бягаше, надявайки се влечугото да се откаже, или да си намери по-добра плячка. Правеше остри и бързи завои край дърветата, които видимо бяха трудни за огромното туловище на змията. Ала човешката сила привършваше, докато влечугото сякаш тепърва загряваше. Тя все по-яростно правеше своите гънещи движения, бутайки и трошейки по-малките дървета. Валдемар не издържа и реши да заложи всичко на един отчаян трик. Спря и се обърна към змията, приканвайки я да скочи. Същевременно здраво стисна дръжката на ножа. Имаше шанс само за един опит. За късмет, влечугото захапа стръвта. То се сви и направи своя мощен

отскок. Това беше моментът! Валдемар приклепна и се шмугна под змията, като с две ръце заби черното острие под едната глава. Инерцията от скока бе толкова силна, че ножът мина по цялото протежение на животното, чак до края на опашката. Не можеше да има по-добро стечение на обстоятелствата. Влечугото само намери смъртта си, правейки самоубийствен скок към прекалено хитрата плячка. Самият президент също бе смаян. Не очакваше номера да мине толкова гладко, нито ножа да разреже животното толкова безпроблемно. В агонията ѝ, раната на змията напълно се отвори, а оттам се изляха разложени и разчленени трупове от досегашните жертви. Смядта бе покъртителна. Човекът бързо се отдръпна от умрялото влечуго и след минутка отдих пое по своя път.

Вече не гледаше само напред и настрани, а и нагоре, по дърветата. Остана приятно изненадан от малките животни, които необезпокоявано и игриво щъкаха по клоните, сякаш планетата бе утопия за тях. Но в момента по-важна беше липсата на вода. След последното спречкване със смъртта, тялото му показва първите симптоми на дехидратация – замаяност, слабост и липса на пот по челото. Устните му сериозно започваха да се напукват, а в събраните плодове почти нямаше сок. Умираще за дълги глътки студена вода и един хладък душ с нежния шампоан на „Нери“, с аромат на червени плодове. И точно, когато въображението започна да надделява над здравия разум, стъпи пред красив водопад със синя вода, падаща от десетина метра в речното корито. Още едно удивително кътче, което приятно изненада човека. Той тихо се скри зад едно дърво и приклепна, наблюдавайки как всякакви животни – малки и големи, напълно мирно и безобидно идваха да пият от водата или да се изкъпят в нея, след което бързо и със заострени уши, се стрелваха нанякъде. Валдемар трябваше да си набави храна, но в момента най-много искаше да погълне водата, която изглеждаше питейна, въпреки особения ѝ момчешки син цвят.

Но чуждоземните същества не спираха да идват, което започна да вбесява дехидратирания човек. Не можеше да се развика и да ги изгони, защото наблизко можеше да има друг от извънземните пратеници. Той огледа внимателно обкръжението си и бавно, с наведено тяло, се приближи към водопада, който май беше някаква неутрална зона. Никой никого не нападнаше. Страните същества край него дори не му обърнаха внимание. Валдемар се премести в началото на водопада, за да не пие от

водата, в която се къпеха животните. Пиеше като загребваше и притискаше шепи към лицето си, като внимателно оглеждаше и слухтеше околността. Водата имаше сладникав и тръпчив вкус, който го засити след няколко глътки. В отражението си забеляза, че брадата му е поникнала, дори побеляла още повече. „Стига бе, та аз съм само на 26 години!“ — рече си на ум. Дали това не беше следствие от огромния стрес, на който бе подложен? Остави ножа на земята, съблече се и се потопи във водата. Трябваше да отмие кръвта на разнообразните извънземни копелета, които срещна през последните часове. Също, искаше да измие дрехите си, които смърдяха ужасно. След като излезе, изцеди и нареди дрехите върху един голям камък. Шарената слънчева светлина и високата температура бяха достатъчни, за да ги изсушат. Но нещо му липсваше след тази открита баня. Нещо, което беше свикнал да прави. Намери едно добре ухаещо цвете, размачка листата му и ги натри по врата, ръцете и подмишниците. Дори на тази планета и в тази ситуация, човешките му обичаи надделяваха и търсеха скъпия парфюм, който ползваше след всяко къпане. Цветето не можеше да се сравнява с парфюма на „Корн“, със съставки като жасмин, роза, кехлибар, пачули и ванилия, ала аромата му го върна за малко на родната му планета.

Завръщането му към реалността се оказа бързо, когато леко шумолене го накара да се втурне към кинжала. Любопитно животно, приличащо на голям плъх, излезе от купчина изсъхнали храсти и се вдигна на два крака, оглеждайки голия човек. Животинката бързо загуби интерес и продължи към водата, но в момента на първата си глътка бе пронизана от хвърления нож, който премина през цялата ѝ гуша и се заби в земята. Нещастното животно издъхна на момента, а Валдемар се учуди от точното си хвърляне. Беше гладен, затова не изтъква възможността. Знаеше, че на Земята има хора, които все още се прехранваха с плъхове, така че се пристраши да опита това бедняшко блюдо. В никакъв случай не искаше да го яде сурово, затова рискува да запали малък огън. Намери удобен камък, на който да седне и се захвана да дере големия колкото котка плъх. После го опече и изяде. Вкусът му напомняше на патешко, но месото бе пак така жилаво, като на декоративното прасе. Налапа каквото можа и побърза да угаси огъня с няколко шепи вода. Не искаше нови противни неща да го доближават тихомълком, с цел да го убият. Върна се на камъка и започна да ровичка с кинжала в земята, гонейки малки трикраки насекоми, които се криеха в дупчици, досущ като мравки. След като развали всичките им убежища, започна да рисува и пише по земята.

От време на време изтриваше надрасканото с крак и започваше отново. Мястото му беше стратегически добро и трудно биха го изненадали, или поне така смяташе той. След около два часа дрехите му бяха изсъхнали. Облече ги, прибра ножа под суитчъра и отново потегли през гората. Искаше му се да вземе вода и храна, но нямаше в какво да ги носи. Май не трябваше да захвърля празната чанта на плужека. Сега щеше да му е полезна.

По пътя си подмина окървавено, гърчещо се полу-четирикрако, чиито предни крайници липсваха, сякаш бяха откъснати от тялото му. То се избутваше се със задните, влачейки тялото си, в опит да достигне незнайно къде. Сърцераздирателна гледка, но не и за повечето земни жители от този век. „Какво ще правиш, дори да оцелееш? Не можеш да се движиш... Защо просто не се предадеш и умреш?“ — помисли си Валдемар. Можеше да спести страданията на жертвата, но бе впечатлен от желанието ѝ за живот. Тя бе преминала десетки метри, както си личеше по дирите. Разумът му казваше да не тръгва по кървавата пътека, но краката му го поведоха точно по нея. След десетина минути стигна края ѝ, а наблизко се долавяха мляскащи звуци. Безшумно ги проследи до огромните корени на паднало дърво. Извади ножа и погледна през тях. Там се бе свило бледо, дребно и кльощаво двукрако същество, с оредяла бяла коса, смакано като на пинчер лице и кокалести ръце, които държаха голям крак. Изродът отхапваше като побеснял. Това „нещо“ се беше случило на онова животно. Изглеждаше от пратените, защото до себе си имаше кинжал, но не и чанта. „Защо тези отрепки ядат само крайници?“ — учуди се президента.

Той направи една бавна стъпка, надявайки се да изненада малката гадина, но звука го издаде и извънземното спря да яде. Обърна се към човека с ококорени, почервенели очи и ирис, чийто цвят беше неразличим. То се нахвърли срещу него и кинжалите им бясно извънтяха при сблъсъка си. Анорексичното извънземно отскочи назад, издаде зловещ писък и се метна към близкото дърво. Скокът беше невероятен – стигна почти десет метра височина. После претендента побягна, отскачайки от дърво на дърво като маймуна. Валдемар се зачуди защо копелето бяга, след като е толкова атлетично и има добър шанс да победи. А може би беше усетило смъртта си, когато срещна острието на човека? Това донякъде облекчи човека, защото всъщност не искаше да се бие срещу малки и бързи животинки. Срещата с червеното джудже

беше оставила болезнен спомен, който му подсказваше, че точно тези гъвкави дребосъци са способни да му създадат най-големите неприятности. Отново прибра кинжала в панталоните си и тръгна да търси път към кулата.

След около час забеляза, че светлината започва да намалява и да се чуват глухи гръмове. Спря се и погледна надясно, съзирайки празно пространство в далечината. Запъти се натам и след половин час стигна края на дърветата, както и на пътя, защото спря на ръба на висока урва. На десетки метри под него се намираше друга гъста гора, която постепенно се издигаше и сливаше с тази някъде далеч вляво. Долната гора, обаче, не беше много широка, а след нея се виждаше пустош с бушуващи пясъчни бури. Оттатък пустошта, едва доловимо се отличаваше кулата. Сега сякаш изглеждаше по-далеч от първия път, в който я беше зърнал.

Оранжевото небе потъмня, придобивайки тъмночервен цвят. Задуха вятър, придружен с дъжд от сини капчици. Слънцето, скрито зад облаците, залязваше бавно. Валдемар усети, че денят на тази планета продължава по-дълго от един земен. Явно същото се отнасяше и за нощта. Петнадесет часа, според негови сметки. И петнадесет часа трябваше да прекара в кървавата тъмница, пазейки живота си от агресори. Знаеше, че с падането на нощта, ситуацията отново ще ескалира и небето ще се разцепва с известията за смърт. Но той беше готов. Вече знаеше какво го очаква и какво трябва да прави в този откачен, пъстър свят. Нахлузи качулката на суитчъра, извади ножа и го стисна здраво с десницата. Обърна се наляво с намерението да стигне до долната гора, но с първите крачки небето блесна с познатия му гръм. Надигайки глава, видя лицето на онази мъжкараната, която безпроблемно хрускаше кокали. Вцепенен, той осъзна, че отново изпитва страха, който уж беше преодолял.

— Кой, по дяволите, е успял да я убие?! — изрече на глас, прехапвайки устни. — Мамка му...

Чувството, че няма да успее, го прегърна като жена, която е разбрала, че мъжът ѝ току-що е ударил джакпота. Ала не биваше да се отказва, въпреки побиващите го тръпки. Трябваше да се изправи срещу свирепите врагове. Стисна по-силно кинжала и се потопи в червения мрак.

5.

Очите на Валдемар все още не можеха да свикнат с тъмнината, ала се справяше по-добре от предишния кошмар. Прецизно започна да улавя сенките, за да не се блъсне в нещо. Околните шумове бяха притъпени от сипеция се дъжд. Капките му се събираха върху големите листа на дърветата и когато те вече не можеха да понесат тежестта на водата, я изливаха като от корито, от десетки метри върху земята. Президентът нямаше представа накъде точно върви, докато не стигна склона, за който бе сигурен, че ще го свърже с гората отдолу. Локвите бяха през крачка и така падна в една от тях. Опитвайки се да се изправи, напипа нещо подобно на глава. Повдигна я и бегло успя да различи някакви лицеви форми. Явно наистина беше глава, вероятно на някой от пратените. Осъзна колко безсмислено беше къпането в реката и прането на дрехите. Разрови се из насъбралата се вода, но не намери това, което искаше най-много – кожената чанта. Явно и това жалко създание я е изгубило, заедно с живота си. Дали останалата част от тялото му бе изядена от животни? Или от самия нападател? Валдемар се отърси от мисълта и продължи надолу по склона. Ограничената видимост му изигра шега още няколко пъти. Същевременно, гърма в небето оповести смъртта на още три извънземни същества. Беше сигурен, че недалеч от него разни грозници се налагаха и кълчаха до смърт, защитавайки не само себе си, а целият им познат свят.

Тези мисли не уплашиха Валдемар, дори го възбудиха. Но така сякаш повика дявола, защото усети силна болка ниско в гърба. Обръщайки глава със стиснати от болка зъби, забеляза дребен силует. Не го виждаше добре, но беше сигурен, че е онова, което му избяга. То бе заболо острието си в гърба му. Президентът моментално размаха своя кинжал, но проклетията отскочи назад. Болката беше неописуема, но не биваше да показва слабост, не и пред тази анорексична твар. Нещото издаде познатия враждебен писък, като обезумяла от страх маймуна. Валдемар разбираше, че копелето нарочно избягва директна схватка. Явно бе преценило, че предвид разликата в размерите, човекът можеше да го скърши като клонка, ако го докопа. Затова е разчитало на изненада. Валдемар предположи, че грозника вижда по-добре от него в тази тъмница. Нямаше как да го сграбчи. Май трябваше отново да прибегне до хитрости.

Президентът артистично се свлече връз калната земя и зачака. Не знаеше дали планът му ще проработи, но силно се надяваше. Усети, че губи кръв и трябва възможно най-скоро да превърже раната, която го караше да чува туптенето на сърцето. Макар да беше атеист, се помоли на всички познати богове тази маймуна да се окаже достатъчно тъпа, за да се върже. След няма и минута извънземното цопна до главата му, а Валдемар не можеше да се надява на по-добро стечение на обстоятелствата. Помнеше, че когато срещна гадината за пръв път, тя държеше ножа с лявата ръка. Въпреки че нямаше добра видимост, той се нахвърли и сляпо сграбчи ръката му. Наистина, кинжала се оказа в нея. Събори с лекота съществото – то едва ли тежеше повече от тридесет килограма. Изви ръката, избивайки оръжието от нея. Дребосъкът с все сила се опитваше да се отскубне, но не му достигаха доста килограми. Президентът го настъпи с цялата си тежест, извиквайки и трошейки лявата му ръка, след което започна бясно да го налага в тила. Въпреки че бе кожа и кости, съществото дълго време не се предаваше, а се мъчеше и давеше в писъци. В пристъп на ярост, Валдемар го сграбчи за единия крак и го заби с все сили в близкото дърво, прекършвайки костите му. С това дойде края на писъците. Съществото повече не помръдна, но човекът не искаше да рискува. Взе кинжала и го заби в главата на мъника, направи въртеливо движение и го изкара. През засилващия се дъжд, не успя да чуе звука на смъртта от небето, съобщаващ, че още един играч е отпаднал. Само забеляза отблясъците му.

Когато пречука малкото, кльощаво копеле, през главата му премина внезапна и странна мисъл – изпратените тук същества са неволни участници в игра, организирана и наблюдавана от отегчени сноби, удобно изтегнали се в мултифункционални кресла. Това, което за някои бе въпрос на живот и смърт, за други беше просто забавление. Дори човешката история помнеше много такива примери. С недоволно изпръхтяване, Валдемар се отърси от неочакваната идея и вяло се изправи. Тръгна напосоки с пияни крачки. Искаше да се скрие някъде, защото в момента нямаше сили да се пребори дори с плъх като онзи, който уби до реката. С болката дойде и замайването, издавайки, че е изгубил много кръв. Донякъде беше късметлия, защото дребосъкът нямаше сили да прекара острието до край. Иначе щеше да му разпори стомаха. Докато ту ходеше, ту подтичваше, отново усети, че е наблюдаван. Не знаеше дали си въобразява или инстинктите му бяха прави. Пак се подхлъзна и падна по лице в малка локва. Бавно се обърна

грухтейки немощно. Едвам се сдържаше да не извика. Остана в локвата. Разбираше, че трябва да изчисти и завърже раната възможно най-скоро, ала в локвата беше толкова удобно и спокойно, че започна да губи желание да се бори. Съзнанието му се опитваше да го убеди, че е в беда, но очите му се притваряха и той нямаше контрол над тях. Не знаеше дали ще може да ги отвори повторно. В момент на душевното спокойствие, усети как нещо го хвана за дясната ръка и започна да го влачи. Опита се с хаотични движения на лявата ръка да пребори сянката, но силата му бе незначителна. „Това ли е краят?! Нещо ще ме убие, дори изяде?! Мамка ти!!! Дано се задавиш с мен! Копеленце мръсно!“ — крещеше на ум, опитвайки да се отскубне с тромави движения. Безуспешно. Усети, че го подпират на дърво, след което нападателя му застана до него, правейки ключ на тялото му с краката си, а с ръце хвана главата му. Силите на Валдемар стигнаха колкото да си вдигне ръцете и да пипне чуждите. Усети чуждия дъх зад тила си, след което главата му бе повдигната нагоре. Незнайно защо, нападателят се опитваше да отвори устата му. Успя да повдигне клепачи. Видя ръка, държаща топче. Жълтото топче, с толкова наситен цвят, че направо грееше напред мрачната гора. Но макар ръцете му да бяха безсилно отпуснати, челюстта му не се предаваше... докато не отнесе страничен удар в лицето. В следващия момент усети странен вкус, придружен от пръсти, които го избутваха към гърлото му. Опита се да ги захапе. В замяна получи нов удар, който го остави в безсъзнание.

Всичко това не остана незабелязано за хората на Земята. На холограмата те имаха по-добра видимост от самия им спасител. В горския мрак всички обекти бяха добре подчертани в зелен силует, затова повечето си даваха сметка през какво преминава тяхната единствена надежда. Бяха претръпнали в очакване на края. Някои се прегръщаха мълчаливо или се стискаха за ръце, докато други крещяха, обезумели: „Това е краят! Свърши се! Някой да помогне! Не искам да умира! Боже, прости ни! Боже, опази ни!“. Всеки момент очакваха нападателя, чието лице не можеха да видят заради спуснатата му качулка, да довърши президента и да се оттегли победоносно... но това така и не стана. Мнозина мислеха, че нещото, което бе напъхано в устата му ще го убие, но явно грешаха. „Агресорът“ просто седеше до Валдемар с часове, държейки го в прегръдката си...

На зазоряване сънливкото отвори очи. Подскочи от уплаха, търсейки

кинжала, за да се отбранява. Ала нямаше от какво. Не се виждаше никой, а острието бе оставено в краката му. Чувстваше се отлично, нямаше помен от болката, а на мястото на раната не напипа нищо. Успя да се усуче и да погледне. Не грешеше – бе останал само малък белег. Нямаше представа защо не е мъртъв, нито как раната му е напълно заздравяла. Не можеше дори да си спомни как изглеждаше нападателят му. Вдигна оръжието от земята и бързо се съвзе, връщайки своята концентрация и свиреп поглед. Каквото и да се бе случило, важното е, че е жив. Все още имаше шанс да се бори и нямаше намерения да го пилее. Не биваше да бъде изненадан от друго извънземно. Изплакна се в една от локвите, отпи малко с ръка и пак тръгна, по-решен от всякога. Снощи беше изкарал голям късмет. Или пък някой се смили над него? Притежаваше едно от онези топчета, значи беше някой от изгнаниците. Защо му е да спасява врага си? Та това е огромна грешка! Валдемар нямаше намерение да прави това за когото и да е – беше тук, за да убива.

Слънцето напълно изгря и с това жегата стана непоносима, въпреки сянката на дърветата. А и тя не продължи дълго. Човекът стигна края на гората, който сякаш бе отсечен по конец. Една крачка напред и щеше да стъпи върху мъртва, камениста и суха земя. Порази го начина, по който съседстваха тези две напълно противоположни местности. Пое дълбоко дъх и стъпи в пустошта. Силното слънце моментално го смаза и замая. Усети горещината под краката си и му се прииска да се върне. Ала кулата, пронизваща небето, беше в тази посока и се виждаше, макар и не много ясно. Трябваше да преодолее тази трудност, колкото и мъчителна да беше. Осъзнаваше, че след минути ще ожаднее и няма да има откъде да си набави течности. Добре знаеше последствията от дехидратацията – бавна загуба на сили и халюцинации. Според сметките му, до падането на нощта, а с нея и студа, оставаха още четири-пет часа. Все пак той, избра жегата и видимостта, и потегли напред. При всяка крачка вдигаше прах от земята. Сухата пръст се ронеше под скъпите му, спортни, черни обувки. С качулката предпазваше лицето си, а ръцете бе пъхнал в джобовете. Искаше му се моментално да захвърли всички тези дрехи, но знаеше, че не бива. Още в първите минути се изпоти, а устата му пресъхна, но имаше волята и силата да прекося тази мъртва земя.

От време на време край него се завъртаха малки смерчове, които бързо стихваха. В далечината се виждаха по-големи, с каквито определено не искаше да се сблъска. Полъхът от тези ветрове беше като горещ душ,

който му спираше дъха. По земята нямаше нищо – нито растения, нито насекоми, дори скелети на мъртви животни не се виждаха. Дори най-глупавото същество, би я избегнало. През пет минути претъркваше очите си с левия ръкав, докато потта спря да излиза. За момент дори му се стори, че вижда нечий чужди фигури, но след разтърсване на главата, всичко изчезваше.

— Не е ли рано за халюцинации... — рече с пресъхнал глас. — Дръж се! Силен си!

Сам се окуражаваше, дори си измисли стратегия да запази самообладание. Самозалъгваше се, че няколко километра напред се намира друга гора, с вкусни прасенца и плъхове, както и водопади, в които ще се къпе като цар на джунглата. След време недалеч вдясно му се привидя човешка фигура. Помисли, че е поредната мимолетна халюцинация, но фигурата не изчезваше, дори се уголемяваше. Несъмнено, това приличаше на извънземно, поело по същия опасен път към кулата. След десетина минути двете същества се намираха на стотина метра един от друг. Ходеха бавно напред и не отделяха поглед един от друг. Новият противник на Валдемар изглеждаше като човечето на „Мишлен“, френската фирма за автомобилни гуми, основана преди повече от два века. И до ден-днешен оставаше сред най-големите производители на гуми в света.

Дебелото, двуметрово туловище, разделено цялото на сланинести гънки, се спря и извади два кинжала от кожената чанта, закачена на дебелия му врат (толкова дебел, че презрамка сякаш го задушаваше). Президентът, отпаднал и прежаднял, но готов на всичко, за да оцелее, също изкара своето острие. „Мишлен“-ът, както Валдемар го нарече наум, се затича срещу него. Човекът реши да изчака. В момента на сблъсък, ловко избегна тромавия противник и заби кинжала си в дебелото тяло.

Разминаха се с няколко крачки, като президента остави оръжието забито в извънземното. А то дори не трепна. Отново се обърна срещу него и с небрежно движение извади забития нож. От раната не потече кръв, нито каквато и да е друга течност, а след малко самият прорез изчезна покрит от наново залепналите сланини. От големите бузи и провиснало лице на великана дори не се забелязваше наличие на уста, очи и нос. Лоената топка отново се затича срещу Валдемар, който се превъртя настрани, избягвайки и двете остриета, с които извънземното го нападна. То бе

флегматично и предсказуемо, но непобедимо. Как да се справиш с нещо, чието тяло не може да бъде ранено? Валдемар обикаляше, избягвайки неуморните атаки на „Мишлен“-а. Извънземното имаше чудовищна упоритост. Несъмнено стигнало дотук, защото никой до момента не бе успял да го нарани. Чантата щеше да е от полза, ако имаше нещо в нея, както и двете остриета в ръцете му. След поредната атака, Валдемар отскочи вляво и с цяла сила скрита дебелият десен крак на врага. Извънземното се строполи, разтрепервайки земята под себе си. Чантата се отскубна от врата му, а двата кинжала паднаха. Човекът се възползва мигновено. Бързо награби оръжията и чантата. Отдръпна се на двадесетина метра от шишкото, който едва-едва се изправяше. Валдемар се зачуди дали не е по-добре да избяга, но предположи, че бързо ще припадне от голямата жегла. А извънземното, въпреки тежестта си, изглежда нямаше проблем с атмосферните условия и евентуално щеше да го настигне.

Както очакваше, тъпото слоесто същество отново се засили към него. В безизходица, Валдемар хвърли единия кинжал срещу противника си, досущ като нинджа. Но вместо да се заби в шишкото, кинжала отхвъркна от сланините и падна. „Е, тоя път не стана...“ — рече си на ум. Извънземното спря и вдигна острието, а Валдемар разбра каква глупост е сторил – току-що подари оръжие на врага си. „Мишлен“-ът отново се затича и след секунда... просто изчезна от полезрението на президента, сякаш пропадна вдън земя. Всъщност, точно това се случи. Под дебелака внезапно се бе появила дупка. Някакви челюсти за миг се изстреляха оттам, погълнаха „Мишлен“-а и се прибраха обратно в дупката. Случката премина толкова бързо, че Валдемар нямаше време да огледа нещото, което изяде врага му. Не посмя да помръдне. Тежкото му дишане се разнасяше наоколо. Досети се, че онова нещо налучка извънземното заради тежките, издйнически стъпки. Внимателно прибра кинжалите в чантата и я преметна през глава. Наведе се, вдигна камък колко юмрук и го метна надалеч. Няколко секунди след тупването на камъка, нещо изскочи от земята с отворена уста. Приличаше на дракон, с голяма, люспеста уста и покафенели зъби, но нямаше очи или просто бяха затворени. Валдемар се стресна и побягна към кулата. Ала след няколко крачки осъзна, че прави поредната тъпа грешка, която можеше да му струва живота. Спря и усети вибрация под краката си. Веднага отскочи настрана. И тъкмо навреме, защото челюстите на дракона изцракаха там, където допреди миг беше тялото му.

Нужно бе да мисли трезво. За начало, трябваше да сметне времето, необходимо на дракона да се появи. Наведе се и събра няколко камъка в джобовете си. Тежестта им почти го прикова към земята, защото вече беше на предела на силите си. Метна един камък и започна да брои. Драконът се появи след осем секунди, което Валдемар моментално запомни. По този начин започна да се придвижва бавно – мятеше камък, след което правеше не повече от двадесет крачки. Когато гадината се показваше да налага стръвта, той спираше, за да метне следващия заблуждаващ камък. Но постепенно започна да губи сила, а камъните падаха все по-близо, което правеше плана му рискован. Но се чувстваше късметлия отново да попадне на такова рутинно същество, което лесно можеше да се излъже и избегне. Ала пък не можеше да каже същото за противните условия на пустошта.

Почти на прага да припадне, Валдемар видя позната фигура. Беше тази на „Мишлен“-а, който отново се затича срещу него. Удиви се, че слоестата топка е оцеляла, но нямаше как да я пребори. Затова побягна с последната останала в краката му сила. След секунди се обърна назад, но противника му пак беше изчезнал. Същевременно, земята под краката му се разтрепери. Отскочи настрани, издавайки отчаян рев. Отскока му бе достатъчно силен да избегне пастта на чудовището, но не и направената дупка. Добре, че успя да се задържи за грапавините по земята. Когато погледна надолу, срещна непрогледен мрак, но и приятна хладина, издигаща се от дъното. Това го разведри за момент и той събра сила да се изкачи. За нещастие, не мина много време преди отново да усети вибрациите. Опита се да побегне, но постигна само някакво бързо ходене. Отчаяно започна да хваща и хвърля всеки видян камък в различни посоки. Опитваше се да излъже дракона, но стъпките му го издаваха. Затова през няколко секунди трябваше да влага неописуеми усилия в отчаяни скокове.

Точно когато гонитбата изглеждаше към края си, Валдемар наближи няколко скупчени канари, които можеха да му послужат като временно място за отдых. Метна един голям камък настрани, за да излъже глупавото същество, а той се шумгна между скалите. Те му предоставиха и добра закрила от жарещото слънце. Седна и се облегна на каменната стена. Вибрациите от дракона изчезнаха, което означаваше, че ще е в безопасност докато не помръдне отново. Зачуди се още колко ли време онази гадина ще го преследва. Май „Мишлен“-а му се е сторил

доста вкусен и може би искаше да налапа пак нещо сочно.

Сега поне имаше малко време за отдих. Придърпа чантата и бавно започна да рови из нея. Видя, че е загубил един от кинжалите, навярно не го беше поставил добре в чантата. Също така намери четири топчета – синьо, червено, жълто и бяло, парче плат, два плоски камъка и някаква малка торбичка от мека кожа, която беше стегната с връв. Наподобяваше кожата на „Мишлен“-а, но не толкова слuzеста. Опитва се да я развърже, но торбичката се отвори внезапно, разливайки онази безценна, синя течност по ръцете му. Валдемар мигом впи устни в каквото беше останало по тях. Получи две глътки, а с овлажнените ръце разтърка пресъхналото си лице. Отпусна се плавно назад, облягайки се отново на камъка. Беше изключително удобен. Неусетно президентът затвори очи и заспа. Наистина имаше нужда от почивка.

6.

Когато отново отвори очи, наоколо се стелеше червена и студена нощ. Кихна няколко пъти, след което изтърка с пръст потеклия сопол. Най-после имаше добра нощна видимост, но това не можеше да му помогне срещу противник като драконовата къртица. Дали все още не се въртеше наоколо, чакащ поредния шум, за да нападне? Валдемар изпълзя бавно до един камък, вдигна го и го хвърли. Нищо. Метна втори, този път по-далеч. Пак нищо. Навярно главата с големите зъби си беше тръгнала, отегчена от чакане. Изправи се и посегна да вземе кожената чанта, но забеляза, сянка, мърдаща зад скалата. Тя започна бавно да се оформя, докато не се покажа и нейния притежател – човекоподобно мускулесто същество, високо почти два метра.

— Човек да не реши, че ще има минутка спокойствие... — обади се президента.

Противника му беше плешив и гол до кръста. Тялото му бе покрито с белези, а очите му бяха тънки и сини, с пронизващ поглед. Приличаше на древен учител по бойни изкуства, който се подготвяше да проведе последния урок на ученика си, а именно – Валдемар. Държеше по един кинжал във всяка ръка и с бавни стъпки доближаваше човека. Президентът се хвърли до чантата си и мигновено извади своето оръжие, описвайки голям замах към врага... който го нямаше. Човекът трескаво

се заоглежда, но не видя „бойния майстор“ никъде.

Нямаше голям избор. Отправи се към откритото място сред скалите, които сякаш образуваха ринг за двубой. Пусна чантата и застана в защитна поза, очаквайки атаката. Но когато погледна отново към чантата видя, че копелето е до нея и я повдига. Ами ако врага вземе някое от хапчетата?! Валдемар развъртя кинжала и се впусна в атака. Престори се, че ще замахне с оръжието, но всъщност отправи ритник в корема на врага блъскайки го в отсрещния камък. Опита да се възползва от бързата си атака да забие острието в гърдите на спаринг-партньора му, ала бе принуден да отстъпи пред бързите замахвания на двата отсрещни кинжала. Двамата застанаха наред ринга, втренчени един в друг. Обикаляха в кръг, като герои от гладиаторски филм. Валдемар бегло погледна към чантата и се замисли дали да не прилже по някакъв начин плешивия и да погълне синьото топче. Вече знаеше, че то дава неимоверни сили. Но „учителят“ също погледна чантата, след което извърна очи към президента, сякаш казваше „Няма да стане, ще умреш преди да я стигнеш!“. Валдемар схвана намека. Изненадващо, навлезе в офанзива, сритвайки всички камъчета пред краката си към извънземното. Същевременно влезе със свиреп замах, но бе блокиран от кинжала в лявата ръка на врага. Дясната пък контраатакува. Валдемар отстъпи крачка назад и отново се нахвърли, с прецизни и силни замахвания.

Този „танц“ продължи дълго. Двамата опитваха да се разрежат до смърт, но ловко се изплъзваха един другиму. Ала вгълбен в движенията на вражеските ръце, Валдемар съвсем забрави за краката му. „Учителят“ издебна удобен момент и заби силен шут в корема на човека, изблъскайки го два метра назад. Въпреки силната болка от изненадващата атака, той успя да се задържи на крака и да блокира следващия замах на противника. Същевременно намери пролука, с която „заключи“ лявата ръка на опонента, а със своя ляв лакът нанесе силен удар в лицето му. Това, обаче, дори не замая извънземното. Президентът се отдръпна мигновено, опъвайки ръката, която беше хванал. Опита се на свой ред да срита врага, но той мигновено забодя свободния си кинжал в стъпалото му. Острието проби от другата страна, оставяйки остра, пулсираща болка. Въпреки това Валдемар не се разсея и върна „услугата“, разрязвайки опънатата ръка със своя кинжал, след което я пусна и направи няколко скока назад. Удивено, извънземното изтърва кинжала в лявата си ръка. Изглежда Валдемар бе нацелил нерв, защото врагът му не

можа да си вдигне ръката, а самата тя се разтрепери като на дългогодишен алкохолик. Това никак не се понрави на „учителя“. Той изръмжа недоволно и се втурна в бясна атака. Валдемар лесно я разчете и успя да нанесе още един белег върху тялото му. Веднага продължи атаката със своя ранен крак, изритвайки кинжала от дясната ръка. В прилив на бяс, се нахвърли срещу извънземното с нов замах, но ръката му с оръжието беше хваната. Това не го отказа. Започна да сипе бързи и силни боксове с левицата в лицето на плешивия. Същевременно се опита да измъкне дясната си ръка, но извънземното го беше сграбчило здраво. А след малко Валдемар с учудване забеляза, че ударите му върху вражеското лице нямат никакъв ефект, докато кожата по кокалчетата на собствената му ръка се бе обелила. За миг двамата се вгледаха един друг, след което президента усети как китката му се стяга и троши. Внезапната болка го накара да си прехапе езика. Кинжалът падна от немошните му пръсти. „Учителят“ го пусна и му нанесе силен удар в лицето. От строшения нос на президента обилно започна да тече кръв. Той се свлече, превит на две, със забита в земята муцуна. Ударът го замая за няколко секунди, а когато пак отвори очи, висеше пред физиономията на извънземното. То го бе вдигнало във въздуха, държейки го за косата. Започна да му говори нещо на неразбираем и дразнещ език, но Валдемар го прекъсна с думите:

— Майната ти... плешивец!

Сякаш „учителят“ разбра казаното от човека, защото изведнъж го пусна, забивайки коляното си в корема му. Силният удар накара човека да повърне всичко консумирано (колкото и малко да беше то), примесено с кръв. Гологлавото извънземно отново го вдигна за косата, повтаряйки думите, които току-що бе чуло:

— Майната ти... плешивец!

Нямаше как да знае, че последната не отговаря за човека, който имаше буйна коса. Това се стори много смешно на Валдемар. Той се захили и изплю стичащата се кръв от носа и устата в лицето на „учителя“. Това вбеси извънземното още повече. То сбръчка чертите на лицето си и изръмжа нещо, което човекът си преведе като „Това е краят!“. И точно, когато беше напълно сигурен, че краят наистина е дошъл, видя как зад учителя бавно се подаде нечия ръка, държаща кинжал. Острието се

насочи към дясната страна от шията на гологлавия. Погледът на човека му подсказа, че отзад става нещо, ала беше прекалено късно. Кинжалът прониза врата му, излизайки от другата страна. Извънземното мигом пусна Валдемар и със завъртане отприщи мощен страничен бокс в лицето на потайния нападател, изпращайки го в отсрещния камък. Извади кинжала от врата си и със свръхчовешки, нисък отскок, го заби в тялото на новия противник, който изпищя от болка. Но Валдемар не остана по-назад. Той грабна един от падналите кинжали и го заби в тила на плешивеца с такава сила, че черното острие изби през челото му. Извънземното бе парализирано. Челюстта му се отпусна правейки го неспособно да говори. А човекът дори не му даде шанс да помръдне. Рязко дръпна ножа нагоре, разсичайки цялата му глава на две. Това наистина беше краят... но за врага.

Небето изгърмя и оповести смъртта на плешивеца, както и народа му. Валдемар още не можеше да повярва, че успя да оцелее в тази ситуация. Но се сепна при мисълта, че това нямаше да стане без намесата на онова същество до скалата, със забодения в гърдите кинжал. Извънземното се опитваше да го измъкне, ала видимо нямаше сили. Носеше широка мантия с качулка, която закриваше лицето му, но човекът забеляза, че формите му са изключително женствени. На ръцете си носеше ръкавици с отрязани пръсти. От тях стърчаха неговите (или по-скоро нейните) почти мъртвешки бледи пръсти, които отчаяно стискаха дръжката на големия нож. Изглежда черният му връх се беше загнездил в камъка отзад. Но то не се отказваше, опитвайки всячески да го измъкне. Дали се страхуваше от следващите действия на човека? Валдемар хвърли своя кинжал и рязко издърпа забитото острието, изхвърляйки го назад. От раната се стече бистро червена кръв, която ярко контрастираше върху светло вишневата мантия. Дали в опит за защита или отчаяние, извънземното го сграбчи за лицето, притискайки го с ръце, които – странно – му се сториха познати. Той повали съществото по дупе на земята, падайки на колене пред него. Наложиха се да използва здравата си ръка, за да се защити от немошните, отчаяни атаки, които губеха сила с всяка секунда. Скоро лявата ръка на извънземното спря да се бори, а дясната нанесе своят последен удар. И докато падаше, Валдемар я хвана, защото забеляза нещо. Повдигна я пред очите си и съзря малки рани по пръстите, досущ като от човешки зъби. Това не можеше да е случайност! Пусна ръката и бавно повдигна дългата качулка, закриваща лицето. Червената планета освети окървавено лице на красиво същество,

с перфектни, по човешкия стандарт, женски черти, с бледа кожа, бели коси и вежди, заострени уши, като на елф, и малки точки по бузите, като лунички. Дори на червената светлина се отличаваха сивите ириси на уплашените ѝ очи, както и малки устни, върху които сякаш имаше бебешко синьо червило. За момент на Валдемар му се прииска да е ден, за да зърне тази красота в пълния ѝ блясък. Толкова красиво същество не бе виждал дори по филмите.

От една страна знаеше, че не бива да я оставя жива. В тази игра той трябваше да я убие – такива бяха правилата. Ала сърцето му го дърпаше назад. Беше сигурен, че точно тя му помогна в гората. Сега за втори път дължеше живота си на нея. Разума му повтаряше да я убие, но не и сърцето, което дължеше туптенето си на нея. Импулсивно, той се изправи, и куцайки отиде до чантата. Взе жълтото топче и се върна.

— Това нещо лекува рани, нали? — попита я той. — Нали така? Трябва само да глътнеш течността в него, нали? Не ме разбираш, а? И това копеле не ме разбираше, но за него не бих направил това, което ще направя за теб! Имам две причини: първата е, че си адски красива, а втората – че ти връщам услугата, ясно? Разбираш, нали? Не... Не ме разбираш...

Тя го гледаше с недоумение и уплашени, блуждаещи, угасващи очи. Той клекна до нея и поде да ѝ дава от лекарството, но се спря.

— Не... Няма да стане така... Това ще ме постави в неизгодна позиция после, нали?

Той налага топчето и го спуска със зъби, след което впи устните си в нейните, избутвайки почти цялата течност от устата си в нейната. Тя преглътна лекарството, след което явно изпадна в безсъзнание. Валдемар обра с език остатъка от течността в устата си и го преглътна. После отиде да вземе чантата. Извади парчето плат и го скъса на две с помощта на зъбите и здравата си ръка. Повдигна горната ѝ дреха и започна да забърса стеклата се кръв. Тялото ѝ също бе свършено, а на гърдите ѝ имаше същите малки точки, като на бузите. Привърза раната, обхващайки и прореза отзад, след което спусна дрехата. Другото парче го разкъса на още три. Събу обувката си и превърза раната в стъпалото с едното от тях. С второто избърза лицето си, а с третото това на

красивата извънземна, която беше окървавена от удара на учителя по бойни изкуства. Това беше всичко, което можеше да свърши засега. Взе кинжал и се отпусна на камъка до нея, с намерение да си почине от поредната изтощителна битка. Намести счупения си нос колкото можа. След малко главата на извънземната тупна върху рамото му.

— Удобно ли ти е така? Гледай само да не свикнеш, защото...

Не искаше да го изрече на глас. Знаеше залога, но не искаше да убива своят двоен спасител и най-красивото същество, което беше виждал през целия си живот. Обърна поглед към спящото ѝ лице и нагло се втренчи в него почти цяла минута. После извърна очи и се плесна по челото с думите:

— Мамка му! Какво ми става?! Нямам време за такива глупости!

Поклати глава и се вгледа в небето, неспособен да затвори очи. Взираше се с часове нагоре, докато червеният мрак не започна да се разсейва от прииждащото и дразнещо и горещо слънце.

— Пак ли ти, бе? Пак ще ме изтезаваш, а? — говореше той на ярката звезда, сякаш търсеше отговор от нея. — Не можеше ли поне днес да се скриеш зад някой облак? Толкова много ли искам?

Стомахът на Валдемар къркореше от глад, а устата му бе пресъхнала. Той развърза превръзката на крака си и видя, че раната е покрита от коричка и вече не го боли. Но носът и дясната китка го боляха доста, макар и не както преди няколко часа. Обу си обувката и погледна извънземната до него.

— Наистина си красива. Много по-красива от снощи. Направо не е честно да пращат такива като теб при такива като мен! Да не си мислят, че съм светец?!

Навярно гласът му я събуди, защото тя започна бавно да се раздвижва, надигайки глава от рамото му. Погледна го уплашено и рязко скочи на крака, правейки няколко бързи крачки назад. Погледна към трупа, след което започна да се оглежда за нещо, навярно кинжала.

— Това ли търсиш? — попита Ваделмар, размахвайки едно от

остриетата, докато продължаваше да лежи до скалата. — Има достатъчно от тях.

Тя не го разбираше. Беше заела предпазлива, бойна стойка.

— Ето там, зад теб, се намира един... — сочеше той с кинжала в ръката си. — А ей там има още два.

Тя се обърна неспокойно и забеляза оръжието. Втурна се към него, вдигна го и го насочи към човека.

— И какво сега? Спасяваш ми живота, аз спасявам твоя и накрая ще се убиваме ли? Ама че простотия... Нямам сили за това, красавице... — Валдемар пусна оръжието си на земята и се премести бавно към сянката на скалата.

Тя притисна ръка към гърдите си, явно усетила превръзката, която Валдемар направи. Елфските ѝ ушички започнаха нервно да мърдат, придружени от нацупена физиономия. Внезапно се развика на неразбираем език. Но гласът ѝ беше приятен за слушане, пък и по човешки познат.

— И да викаш, и да не викаш... не те разбирам. Но горе-долу имам представа какво искаш да кажеш... Неудобно ти е, че съм те видял гола, а? Е, трябваше да те превърже, сецаш ли се?

Тя изкрещя още една дума – „ихар“ – която май нямаше нужда от превод. Президентът бе почти сигурен, че означава „кретен“. Самото ѝ произношение нямаше как да се обърка, на какъвто и извънземен език да бе казана.

— Радвай се, че не ти сторих друго! А съм способен, да знаеш!

Ала явно тя разбра казаното от него, защото се нацупи още повече и яростно хвърли кинжала, забивайки го до главата му.

— Ей, ей... Започвам да си мисля, че направих грешка като те спасих! — уплашено отвърна той.

Изкара острието, изправи се и отиде до нея. Хвана дясната ѝ ръка и

постави кинжала в нея, прошепвайки ѝ на ушенце:

— Не го изпускай, защото знаеш какво се случва в противен случай... — посочи с пръст раната в нейните гърди, нанесена от собствения ѝ кинжал.

След това Валдемар взе останалите два кинжала от земята и ги прибра в чантата си, заедно с неговия. Пребърка набързо снощния си противник, но не откри в него нищо полезно. Преметна чантата на рамо и закрачи към кулата. Не каза нищо повече на красивата извънземна, нито се обърна да се сбогува с нея. Може би не искаше да се размеква повече, отколкото бе нужно. Но пък върна услугата. Поне с това се опитваше да обясни своите действия, които не бяха привични за този свят, а отчасти и за неговия.

На Земята имаше много разногласия относно постъпката му и дали беше правилна. Мнозина негодуваха срещу проявената милост, докато други я приемаха и разбираха добротата му. Вече целият свят знаеше, че той е президентът на компания „Българиус“. Знаеха и че тя е от онези организации, които се опитваха да върнат човешчината у хората. Несъзнателно, той си вършеше работата дори на онова проклето място, на милиард светлинни години от Земята. Поне така вярваха тези, които ползваха услугите на този тип лечение.

Но Валдемар не разсъждаваше така. Той би описал действието си като „прищявка“, която не би повторил. Не желаше повече да застрашава своята планета, пък било то и заради божествено красива извънземна, която два пъти му е спасила живота. Това си повтаряше, докато крачеше през ужасната пустош. Вървеше през огнения ад, без капка пот на челото, мислейки единствено за „нея“. Не можеше да я изкара от акъла си. Имаше чувството, че както в рисуваните филмчета, на дясното му рамо се е появило дяволче, което му повтаря, че онази жена е добро попадение и трябваше да се възползва интимно от нея. Обърна се наляво, за да чуе какво ще каже ангелът на лявото му рамо, но такъв нямаше. Извърна поглед отново към дявола, който се разкрещя, че трябва да се върне при нея, да я изнасили, а после да я очисти.

— Думи от дявол... — прошепна. — Шибани дяволи...

Спря и се обърна назад... и на три крачки от себе си видя нея – красивата извънземна. От изненада падна на земята, инстинктивно изваждайки кинжала. Тя повдигна качулката си с една ръка и взря прекрасните си, сиви очи в него, които сякаш изсветляха още повече на слънцето.

— Какво искаш?! Откога ме следиш, мамка ти?!

Тя му отвърна нещо на неин език, ала разбира се, той не я разбра. Беше поразен от факта, че толкова време е вървяла зад гърба му напълно незабелязано. Ако искаше да го убие, той вече щеше да е мъртъв. Знаеше го много добре. Явно имаше чудесно умение да се прикрива. Нали по същия начин се бе промъкнала зад плешивия извънземен? Президентът се изправи и прибра кинжала в чантата. Извънземната пак спусна качулката си, стоейки неподвижно до него.

— Какво сега? Тръгвай по пътя си, дявол да те вземе! Имаш ли представа какви ми ги говори това приятелче на рамото ми? — посочи го.

Тя не отговори.

— Уф, добре! Прави, каквото искаш!

Валдемар продължи. Тя тръгна плътно по петите му. Това започна да го изнервя. Те трябваше да бъдат врагове! Но не. Когато той спираше, и тя спираше. Когато той сменяше посоката, и тя я сменяше. Не знаеше какво да стори с това чуждопланетно същество. Събра всичките си сили и побягна напред. От време на време хвърляше поглед зад гърба си. Видя, че и тя бяга, но бавно изоставаше.

Доволен от факта, че ще успее да ѝ се изплъзне, човекът забрави една огромна подробност – съществото живеещо под тази пустош. Той усети вибрациите, но не отскочи достатъчно бързо. Точно когато помисли, че е станал вечеря на огромната паст с ужасяващ дъх и зъби, нещо силно го блъсна настрани, спасявайки го от гибел. Падна по гръб и учудено се втренчи в надвисналата над него извънземна. Тя дишаше учестено и тежко, остана без дъх след силния скок, а след миг припадна върху Валдемар. Той остана безмълвен, легнал на земята с разперени ръце и ококорени от изненада очи. Не знаеше как да си обясни поредната ѝ саможертва. Защо го правеше? Нейните действия разтопяваха леденото му сърце по-успешно от изгарящото слънце, което иначе можеше и да го

свари. Той се изправи бавно, повдигайки я на ръце. Изненада се колко е лека, въпреки че самият той бе отслабен. Прехвърли я като чувал на лявото си рамо и се наведе, събирайки няколко камъка в джобовете. Знаеше как да измами подземната сган, но щеше да му отнеме цяла вечност докато излезе от тази мъртва земя с драконовата къртица по петите си. Хвърляше камък и правеше наполовина по-малко крачки от вчерашните. Продължи така повече от час, подхвърляйки камъни насам-натам. Усети, че спасителката му се връща в съзнание, защото започна да мърда и да пъшка.

— Добро утро, слънце — каза той с дрезгав глас. — Как се чувстваме?

Тя издаде звук на недоволство, след което спомена нещо под носа си.

— Отново съм ти задължен, знаеш ли? Ето защо в момента те нося! Можеш да се чувстваш като принцеса най-много още десет минути, защото толкова ще изтрая, преди да припадна и да ме смениш.

Тя го удари по гърба с ръка и той я подхвърли на земята, като същевременно дракона захапваше поредния камък.

— Какво искаш от мен? Защо ми помагаш? Не, не ми казвай! — хвърли следващия камък. — И да ми кажеш, няма да те разбере, дори ти да ме разбираш. Но това не ме прави по-глупав от теб, ясно ли е?!

Точно когато бе готов да метне нов камък, тя го хвана за ръката. Потупа с крак в земята, и след секунди тя се разтрепери.

— Какво правиш, ма?! Откачена ли си?!

Валдемар мощно отскочи настрани, а извънземната направи три бързи крачки назад, извади кинжала и разряза повдигащата се глава на дракона. Звярът изви зловещо от болка и мигом се прибра обратно в дупката. Жената отново потупа с крак, но нищо не се случи. Дори хвана един камък и го метна, но никой не го налапа. Обърна се към човека и повтори онази думичка, за която Валдемар имаше сигурен превод.

— Май ще трябва да си върна думите назад... Хем красавица, хем си истински боец, а? Май те подценявах... но знаеш ли, че и аз разрязах една двадесетметрова двуглава змия? Разпорих я от край до край. Имаш още

да се учиш!

Детинското му поведение просто криеше удивлението и умората. Но дори да не можеше да види лицето под нейната качулка, знаеше добре, че и тя е на своя предел. Най-вероятно раната в гърдите ѝ не бе зараснала напълно. Все пак и той глътна част от животворното топче. Подмина я с думите:

— Да тръгваме. Първо да се махнем оттук, пък после ще го мислим... този отбор.

Тя го последва, отново на три крачки отзад. Двамата едвам успяваха да повдигнат краката си. Кулата не се приближаваше, дори започваше да се крие зад някаква голяма сянка отпред. След още час изтощително влачене през слънчевия Ад, сянката се превърна в голяма планина, която напълно закри кулата. Трябваше да я преминат, за да достигнат целта си. За заобикаляне и дума не можеше да става – краят ѝ не се виждаше. С постепенното приближаване към нея, въздухът се охлаждаше все повече и повече. В един момент започна да става студено, а малко след това запрехвърчаха дребни снежинки с бледорозов цвят.

— Ясно... Създателят на този свят е далтонист! Няма съмнение! — обяви Валдемар, гонейки снежинките с уста, като някакъв идиот.

Извънземната жена не последва примера му, а дори го подмина за пръв път, пристъпвайки към новата земя. Също както гората, от която Валдемар тръгна, и тук границата между двете местности беше като отрязана с нож. Дори в настъпващия здрач ясно се виждаше как всяка част от планетата имаше собствени атмосферни условия. Бледорозовия сняг напълно бе покрил планината.

Президентът настигна извънземната. Двамата спряха на крачка пред границата на новия свят. Жената каза нещо, след което погледна Валдемар. Той пак не я разбра, но му стана ясно, че тя няма да го изостави. Може би търсеше защита от него? Или по-добър шанс за оцеляване? Той бръкна в чантата и изкара един от трите кинжала, за да ѝ го даде.

— Щом седят така нещата – ето! Няма как да ползвам три наведнъж, затова вземи този.

Тя взе кинжала, ловко го завъртя и го прибра в пазвата си. И двамата имаха по две остриета вече.

— И да ме пазиш, красавице! — намигна ѝ той, след което я побутна с рамо.

Същевременно небето се разцепи и показа образа на поредния отпаднал играч – нещо като робот, с големи стъклени очи и квадратна уста. Дори планетата му изглеждаше така, сякаш бе направена от метал.

— С нощта и забавата започва, а? — погледна я, след което извади единия кинжал. — Облечени сме подобаващо за купона, тъй че да влизаме с гръм и трясък!

Гърмът и трясъкът моментално му отговориха. Нова холограма показва нещо бледосиво и разложено. Валдемар разпозна пластовете сланина на тромавия „Мишлен“.

— Досега е бил жив в стомаха на онова нещо?! И как са успели да го сни... не, не ща да знам!

Жената до него измърмори нещо. Валдемар схвана подканата и се обърна напред. Двата заедно направиха първите крачки в розовия свят, навлизайки между затрупаните от снега растения.

7.

Снежната покривка вариеше между пет и десет сантиметра. Стъпването по нея издаваше типичния хрупкав звук. В притихналата вечер, той се разнасяше силно, като предизвикателство към обитателите на планината. Природата пред тях изглеждаше красива и девствена, сякаш непокътната, но се виждаха стари следи, които падащия сняг бавно закриваше. Бяха от някакви животни, които щяха или да подминат или да превърнат в храна. Извънземната вървеше пред Валдемар, който неспокойно въртеше очи ту наляво, ту надясно, ту в гърба на красавицата. Не му се понрави друг да води, затова се затича и застана пред нея, обръщайки се с поглед „Аз водя, а ти ще следваш!“. Откакто дойде на тази планета, мъжеството му започна да взима превес и не му позволи да бъде предвождан от жена, макар и опитна като нея. Но тя се отклони от крачките на Валдемар и се запъти в друга посока.

— Дотук ли бяхме? Жалко — подхвърли той, гледайки след нея.

Жената спря пред растение, което приличаше на корито за къпане. Беше ниско и разположено несиметрично спрямо ствола. „Коритото“ бе покрито с ледена черупка. Извънземната забодя кинжала си в леда, след което го извади. Натисна леда с ръка и от дупката потече вода, също като от улична чешма. Тя свали качулката и започна да пие от бледорозовата вода. Президентът не успя да скрие възбудата си от сексапилната гледка, намествайки набъбващото парче в гащите. На Земята той не жалеше изработените пари и често намираше красиви компаньонки или леки жени. Най-често някои свързани с работата му, но никога от самата фирма. Много пъти му се приискваше да опъне г-ца Симона на задна прашка, но отлично осъзнаваше какви проблеми би му донесло това, с наивна жена като нея.

Извънземната се върна при Валдемар, спускайки отново качулката. Направи му знак с ръка да отиде да пие. Той прехапа устни, както правеше на работа, когато му се налагаше да вземе трудно решение. Не, не можеше така! Наведе се, смачка една топка от сняг и започна да я отхапва. Беше от хората, които мразят да се вслушва в чуждото мнение и да остават длъжни. Затова и този път направи нещата по свой начин. А може би просто си играеше, за да се разведри от тегобата на своята мисия.

— Да тръгваме! — поде той със сериозен поглед, гълтайки последното парче от топката. Спомни си, че това му бяха нормалните реплики към шофьора. Обаче, в момента нямаше кой да го откара. Трябваше сам да достигне целта.

Спусналата се нощ нямаше нищо общо с тази от местностите, които вече прекосява. Червената светлина от спътниковата планета се филтрираше през белите облаци. Цветът беше почти розов, като снега. Пухкавата земя на свой ред отразяваше светлината, разпределяйки я равномерно из цялата гора. Видимостта беше чудесна, а прелестната картина бе допълнена от светулки с големината на юмрук.

— Сякаш съм на друга планета... А, чакай, аз съм! — изумено отбеляза Валдемар, оглеждайки околностите с усмивка.

Радваше се на красотата, ала осъзнаваше, че тя е само корица. Съдържанието смърдеше на мърша, кръв и екскременти. Не след дълго чуха звука от поредната смърт. Дърветата не бяха много гъсти и можеха отчасти да видят поредния губещ. Но нямаше как да знаят дали убийството се е случило наблизко, дали в онази пустош или още в самото начало. Валдемар се сепна, че някои може да са достигнали кулата и в момента да провеждат ожесточени боеве там.

Свеждайки отново поглед към земята, той забеляза малки животинки, които ги наблюдаваха и подскачаха на няколко метра от тях, криейки се зад дървета и храсти. Едно от тях, приличащо на заек, го зяпаше със сладки очички. Ответният поглед на човека беше кървав и кръвожаден.

— Лесна плячка — възкликна той.

Внимателно протегна ръка назад, за да хвърли кинжала по животинката, както направи с плъха до реката, но тя се усети и побягна. Ала не стигна далеч – беше пронизана от друго острие. Валдемар се обърна и одобрително погледна извънземната.

— Бива те да ги мяташ, а?

Тя се отправи към жертвата, която все още мърдаше.

— Поне за храната няма да се притеснявам... — добави той, след като видя как жената сритва животинката в главата, избавяйки я от мъките — ...или ще трябва да се притеснявам за себе си.

Извънземната извади черното острие и го изчисти в снега.

— Не съди книгата по корицата, а? — добави още, удивен от безскрупулността ѝ.

Тя вдигна жертвата за опашката, след което потеглиха навътре в планината. Докато вървяха, се заслушаха и оглеждаха във всички посоки. Не обелваха нито дума. Валдемар се замисли как беше развързал езика си, откакто я срещна. Харесваше му факта, че има с кого да говори, въпреки че не получаваше отговор, или поне не на български език. Красавицата първа наруши тишината. Каза нещо на нейния език и хвърли заека на земята.

— Искаш да лагеруваме? — попита я Валдемар.

Предположи, че и тя е гладна колкото него.

— Добре, да спрем за малко, тогава.

Той изчисти снега до едно дърво, седна и се облегна на него, оставяйки чантата до себе си. Извънземната жена събра няколко клонки, след което протегна ръка към Валдемар, искайки нещо от него. „Хотони хере ана хан“ – чу тези думи няколко пъти, но нямаше представа какво казват бебешко сините ѝ устни. Тя погледна към чантата и отново ги повтори, но човека изглежда не схващаше намека. Търпението ѝ явно се изчерпа, защото рязко клекна до него и започна да бърка в чантата. Извади двата плоски камъка и отиде до насъбраната купчина с клонки. Чукна камъните един в друг на пет-шест сантиметра над купчината. От тях изхвърчаха многобройни, ярки искри, които паднаха върху клонките и моментално ги запалиха, макар да бяха влажни. Тя се върна при Валдемар и му подаде камъните.

— За това ли са били... Почакай! Как знаеше, че ги имам?!

Тя не отговори. Започна да дера и реже парчета от заека. На Валдемар толкова много му се преслади, че за малко не се нахвърли да отреже парче и да го сложи на огъня. Но, както преди, не искаше да разчита на други, още по-малко да бъде хранен от нейната ръка. Това би бил най-големият позор за един мъж. Тогава забеляза, че огънят бе привлякъл други гадинки, които се въртяха край тях и се криеха в сенките. Той се изправи и тръгна към един от шумовете. Извънземната моментално застана нащрек, изненадана от действията му.

— Спокойно, красавице! Отивам да пишкам — отсече я той. — Или си мислиш, че ще те изоставя? Е, няма да е нещо неморално тук, нали?

Той продължи навътре, а жената го следваше с поглед, докато съвсем не се скри. Явно, успокоена, тя клекна продължи касапското си дело. За кратко, животинката бе напълно разчленена. Жената нареди различните ѝ части по снега, сякаш се готвеше да ги пакетира за фризер. Извади дори очите на заека и ги смачка върху едно парче месо, което набодя на кинжала и го наведе над огъня. Не след дълго се чуха стъпки от посоката, в която бе изчезнал Валдемар. Извънземната отново се изправи

рязко, изтръсквайки месото от кинжала. Повдигна леко качулката, взирайки се с едно око към шума. Виждаше, че нещо я приближава, но кръжащите светулки размазваха фигурата. След секунди пред нея се появи Валдемар, носещ някакво грозно животинче, подобно на къртица. Жената се успокои, сваляйки кинжала и качулката. Отново клекна и набоде друго месо на острието. Президентът погледна наредените по снега меса и едвам сдържа лигите си. От инат отиде да залови собствена плячка и пак от инат, въпреки противния ѝ вид, я разпори. Откъсна един от задните бутове. Заедно с него остана и опашката на животното, но това никак не го притесни. Забоде смешния бут на кинжала си и го постави над огъня. Дочу някакво хъркане от извънземната, сякаш му се присмя, но реши да не се заяжда. Продължи да го върти над огъня, прецизно опичайки и опашката. Месото на къртицата беше толкова меко и слюзесто, че колкото и да го въртеше, не можеше да го опече. А вкусът му само допълни картинката. Беше толкова отвратителен, че го преглъщаше със сълзи на очите, заедно с човешката си гордост. Все пак, гнусотията успя да го насити и да му възвърне малко сили.

Когато приключиха с яденето, извънземната угаси огъня със сняг и направи намек на човека да тръгват. Той изчисти ръцете и устата си със заледената бледорозова вода, след което праметна чантата. Докато вървяха един до друг, ръцете им се докоснаха, което смути красавицата и я накара да се отдалечи на метър от него. Валдемар се почувства неловко, сякаш присъствието му бе обидно за нея.

— Ама ти винаги страниш от мен! Не хапя... — въздъхна той. — Или какво? Искаш поне сърцето ти да е чисто, когато се върнеш при възлюбения? Имаш ли такъв? Ще ми се да нямаш... но красавица като теб е малко вероятно да не е заета... Или ще кажеш, че не си чак толкова хубава в сравнение с другите жени от расата ти? Е, едва ли някога ще разбере...

Тя се спря и му изшътка. Валдемар замлъкна, разбирайки че нещо ги доближава. Пред тях се зададоха две човекоподобни фигури. Когато бяха достатъчно близо, видяха, че това са двама от заточените като тях. Единият – висок и едър, с дълга, червена коса, широко облекло, подобно на кимоно и сбръчкано лице с малки очи и голям нос. Другият не се отличаваше много – също висок и едър, но с впити, зебрести дрехи, и коса, вързана на опашка. Имаше кръгли обеци на ушите, които

изглеждаха златни, а кожата на лицето му бе впита по челюстта, сякаш от седмици не се е хранил. Въпреки че бяха от два различни вида, очевидно нямаха нищо против да са един до друг. Явно работеха заедно. Не след дълго забелязаха отсрещната двойка. Извадиха кинжалите си и бавно запристъпиха към извънземната и Валдемар. Красавицата спусна качулката си и заповеднически изрече нещо.

— Вече ти казах, че не те разбирам...

Тя побягна надясно, а червенокосият тип я подгони.

— Какво сега? С грозния ли ме оставяш?

Вече знаеше, че жената не побягна от страх. Беше разбрал защо тя поиска да остане с него. Както и очакваше, не се оказа по любов. Видяла е, че някои от пратениците създават тандеми и така по-лесно отстраняват останалите в тази извратена игра. Само не разбираше защо избра точно него. Видимо, типове като този отсреща бяха много по-добър избор.

Извънземният се затича със свирепа атака към човека, който изкара кинжал от чантата и го метна срещу врага. Прицелът бе успешен и острието се заби в рамото. Извънземния не спря, а продължи набега си. Тази вражеска атака му се стори прекалено бавна. В сравнение с онази на гологлавия „учител“, беше направо флегматична. Лесно я избегна и забодде втория си кинжал в гърлото му. С две бързи, въртеливи крачки застана зад него, без да изпуска дръжката от дясната си ръка, а с лявата издърпа главата му назад за опашката. Раната се отвори, а с едно рязко движение на ръката я направи още по-широка. От прерязаното гърло изплиска златна кръв. Врагът първо падна на колене, а после се строполи по лице върху снега. Валдемар се взираше в жертвата си със свирепи, почервенели очи. Очакваше и най-малкия признак за живот, за да нападне отново, ала не беше нужно. Небето оповести смъртта на врага.

Гърмът подсети Валдемар да потърси извънземната, прибирайки кинжала в чантата. Не знаеше защо го прави, но възнамеряваше да ѝ помогне. В бързината дори забрави да измъкне другия кинжал, забит в рамото на загиналия. Тичаше по дирята от стъпки по снега. Стигна до място с кървави следи, където изглежда са се борели, а после са продължили гонитбата. Валдемар хукна по новите стъпки, но внезапно усети силна,

пронизваща болка в десния крак. Падна в снега и се претърколи. В крака му се бе забил върхът на еднометрово копие. Веднага го сграбчи и извади. А точно когато се изправи, видя затичващ се към него... кентавър?! Валдемар нямаше време да обмисли видяното. Нещото за миг го достигна и блъсна с глава, толкова силно, че го запрати във въздуха. Човекът усети как ребрата му се пукат... може би дори счупват. Болката от падането, макар и върху сняг, също беше чудовищна. Валдемар се изкашля, изплювайки кървави пръски върху розовата земя. Не можеше да си позволи и секунда отпускане! Скочи на крака, а пред почернелия му поглед митологичното същество отново се засили, този път с копието в ръка. Кожената чанта беше паднала на няколко метра от него. Знаеше, че без нея, шансът му за оцеляване е нищожен. Кентавърът прехвърча край президента, опитвайки се да го удари с копието си, но не уцели. Валдемар не пропусна шанса. Скочи към чантата, сграбчи я и хукна между дърветата. Беше забравил единия кинжал в предишната битка, така че този в чантата му бе последен. В никакъв случай не биваше да го губи. Маневрирайки между стволовете, успя да огледа малко по-добре новия противник. Не приличаше на типичния образ за кентавър от гръцката митология. Тялото му бе конско, но с шест крака и две опашки, а в главата приличаше на Пинокио – лице, сякаш изваяно от дърво и дълъг нос. От него, до долния край на дългия му врат се вееше буйна грива.

Раната в крака на президента кървеше все повече. На всичко отгоре, дишането му бе затруднено от пукнатите ребра. Но това още повече го амбицираше да бяга и да мисли трезво. Трополенето на кентавърските копита не го плашеха, а му служеха за ориентир в разстоянието. Трябваше да намери удобен момент за контраатака, но не искаше и да рискува с недодялан план. Сети се за синьото топче, но бързо отхвърли варианта – безконтролното побесняване беше неразумен ход. Измисли друго – щом кучият (или по-скоро конският) син е хвърлил копието към него, ще го направи и втори път. Валдемар точно това чакаше. Примами го на едно по-широко място, за да изглежда открит за атака. Планът му пожъна успех, защото успя да залъже „Пинокио“, който наистина метна копието. Валдемар скочи зад едно дърво, предпазвайки се от захвърлената самоделка, забила се в земята. Тогава човекът посегна да го измъкне, ала се срещна очи в очи с врага си, който също посягаше към оръжието. Извънземният се изправи на задните си четири крака, опитвайки да стъпче президента с предните. Валдемар с един замах

извади кинжала от чантата и посече единия крак. Без забавяне дръпна забитото копие, но кентавъра се завъртя и хвърли къч, с който за малко да счупи дясната ръка на човека. Валдемар изохка и изпусна кинжала. За късмет, ритникът на извънземното успя само леко да нарани предмишницата му. Кентавърът се завъртя още веднъж, ритайки срещу главата на президента. Но той предусети атаката и се оттласна назад. Шестоногото използва момента да се наведе, повдигайки кинжала от снега. Валдемар отново хукна, обмисляйки планове как да повали едрото животно. Не искаше да рискува с копието, защото можеше да не улучи и тогава сериозно щеше да загази.

Усети, че дърветата се разреждат. След секунди се озова на обширна, гола, снежна поляна, без нито едно дърво или храст. Кентавърът се намираше на петдесетина метра зад него. Може би изоставаше заради порязания крак, но този на човека също беше ранен. Може би адреналина и стреса на Валдемар му правеха услуга в този момент, помагайки му да игнорира болката. Но това нямаше да му помогне да изиграе опонента си втори път. Значи беше време за последен отпор.

Човекът спря и се обърна срещу нападателя. Нямаше смисъл да хаби сили в бягане, по-добре да ги запази за следващата си атака. Кентавърът не спря, дори се засили, с тежко трополене и протегната ръка, готова да отсече човешка глава с кинжала. В последните три-четири метра, Валдемар се шмугна под нападателя, хлъзгайки се между шестте му крака и с цяла сила заби копието в корема му. Кентавърът изрева и подскочи встрани. Строполи се тежко, започна да рита ожесточено и да си удря главата в снега. При всеки опит да се изправи, отново падаше и риташе. Лека-полека движенията му замряха. Половината копие беше влязло в корема му, а от раната свистеше въздух, примесен с червената кръв, която се плискаше далеч по снега. Валдемар не се изправи, само гледаше с едно око (другото бе под снега), как кентавъра се насира през раната и през ануса.

— И ако това не е дежа-вю... — въздъхна на предела си.

След няколко последни гърча, небето се сгромоляса, показвайки огромна холограма с изображението на кентавъра и края на планетата му. Валдемар се обърна по гръб. По лицето му се образува ехидна усмивка, а след малко започна да се смее на глас. Смехът му бавно се превръщаше

във вик, който сякаш казваше „Елате ми! Тук съм!“. Той не можеше да спре откачения си изблик. Опита с ръка да затвори устата си, но я прехапа толкова силно, че потече кръв. След минута емоциите му утихнаха, а болката в ребрата и ранения крак, се усили, напомняйки му, че още е жив. Лежеше по гръб, вперил празен поглед в небето, докато малките бледорозови снежинки бавно го затрупваха. Взираше се и не мислеше за нищо, докато пред очите му не се появи лицето на красивата извънземна. Погледът му се избистри и се насочи към нея.

— А... Богиня! — пошегува се.

Тя не отговори, а прибра падналия до мъртвия кентавър кинжал, след което хвана Валдемар за едната ръка и започна да го влачи по снега, образувайки дълбока дия. След двадесетина минути стигнаха до пещера в подножието на планината. Тя пусна ръката му, улови една от преминаващите светулки и влезе вътре. Президентът не помръдна. Ако късмета му изневери и го нападне враг, той несъмнено щеше да умре. Не чувстваше десния си крак, а дишането, което по принцип е незабележимо и елементарно за живо същество, му се струваше най-трудното нещо за вършене. Усещаше, че освен ребрата, ударът е повредил и нещо друго. Вероятно корема му бе посинял целия. Старите болки в китката и носа му също се обадиха.

— Ах... Как ми се иска едно от онези жълти...

Преди да се изкаже, някой напъха нещо в устата му. Обърна поглед и видя как красивите, сини устни изричат нещо. Той спуска топчето със зъби и познатия вкус се разля. Жената отново го подхвана за ръката и го завлече навътре в пещерата. След малко стигнаха до силно осветено място. Валдемар опита да се изправи, но успя само да се задържи на колене, притискайки корема си. Наоколо бе пълно с прозрачни кристали, които сякаш сияеха. Но всъщност това се дължеше на светулките, чиято светлина се отразяваше в тях. Извънземната се върна към входа, отново оставяйки човека сам. Той опита да се изправи отново, но болката го повали на земята.

— Мамка му... — ридаше.

Започна да се влачи бавно до един голям кристал. Облегна се на него и

погледна към пътеката. Искаше да затвори очи и да заспи, но извънземната все още я нямаше. Тревожеше се за нея. След няколко минути тя се върна и се насочи към него. Той забеляза снега по ръцете ѝ. Явно се е опитала да заличи дирята от влаченото му тяло.

— Пак ме спасяваш, когато най-много имам нужда... как да не те заобича човек, а?

Тя клекна пред него, подавайки му кинжала. Той го взе от ръцете ѝ, след което внезапно я дръпна към себе си, целувайки я по устата. Тя скочи назад рязко и гневно, а от устата ѝ потече слюнка.

— Само толкова успях да заделя... — усмихна се той.

Беше успял да запази малка част от чудноватото лекарство в устата си и го напъха в нейната уста, примесено с обилно количество от собствената му слюнка. Тя разбра това. Избърса с пръст слюнката на човека, след което го облиза и преглътна. Още когато тя се надвеси на него, Валдемар забеляза, че покрай врата ѝ имаше кръв. Разбра, че и нейната битка не е била лесна, затова не си позволи да поеме цялото чудновато лекарство. Кое то му напомни, че явно го е намерила в червенокосия противник, но не беше чул гърма за неговата смърт. Може би просто го е пропуснал?

Този път не чу обидната дума от нея. Дори му се стори по-мекушава от преди. Може би просто бе изморена. Той потупа по земята до него, правейки ѝ намек да седне. Тя се подчини и седна до Валдемар, присвивайки и прегръщайки колената си. Но все пак не изпускате кинжала от дясната си ръка. В пещерата беше студено, навярно близо до нулата. За Валдемар това бе най-малката грижа, ала не и за извънземната жена, която не можеше да скрие треперенето си. Той не вярваше раната ѝ да е толкова сериозна, че да трепери от болка. Поглеждаше я с лявото си око, без да обръща глава. Това бе достатъчно да улови всяко нейно движение. Не след дълго реши да провери дали е прав. Протегна ръка към скритото под качулката лице и го докосна. Както очакваше, тя бе вледенена, навярно умираща от студ. За него не беше особено студено, но навярно нейния вид не познаваше такива условия на живот. За миг треперенето ѝ сякаш намаля. Може би топлата ръка на човека я беше сгряла с едно докосване. Но пък действието му изглежда не ѝ хареса,

затова тя хвана ръката му и бавно я отби. Валдемар реши да действа по-грубо. Обърна се към нея, дръпна я и я прегърна. Тя моментално насочи острието към гърлото му. Явно не беше сигурна за намеренията му. Но топлината, която усети от тялото на човека я успокои. Той се разкрачи и я издърпа в скута си, обгръщайки я изцяло. Жената плавно свали оръжието, сякаш се предаде.

— Нито на жегата търпиш, нито на студ. Ама че си глезла... — прошепна той. — Какво да те правя, кажи ми?

— Ихар... — отвърна тя след малка пауза.

— Ако знаеше и колко други неща съм....

Притисна главата си към нейната, приближавайки устата си плътно до скритото, остро ушенце.

— Красавице, ти ме наблюдаваше скришом от самото начало, прав ли съм? Онези потайни, скрити в сенките очички, които все ме следяха... всяка моя крачка... всеки мой дъх... Всичко води към теб.

Закашля се, но бързо се овладя.

— Ще ми кажеш ли причината? С какво ти бях толкова интересен? Защо беше по петите ми?

Настана тишина.

— Защото си ги видяла да формират екипи, нали? Защо ли говоря... Не че можеш да ми отговориш....

— Лесна... плячка... — отвърна тя след няколко секунди с щипка азиатски акцент...

Той замлъкна, ококорвайки очи от изненада.

— Ти... Можеш... — започна да се смее тихо и пак се разкашля. — Ясно. Значи, това било... Е, радвам се, че реши да не ме убиеш, когато си имала шанса.

„Радвам се, че и аз не те убих“ — отговори си на ум Валдемар. Това му даде кураж да пуска палави ръце по привлекателното женско тяло. И точно когато си помисли, че в тази задушевна ситуация може да се получи нещо, красавицата заби лакът в корема му, припомняйки секващата дъха болка в ребрата.

— И-извинявай... човешки навик... — стисна зъби от болка и пусна гърдите ѝ. — И все пак... можеше да не ме удряш толкова силно...

Тя не каза нищо.

— Не вярвам да си научила само онези думи.

Валдемар усети намръщването ѝ. Разбра, че трябва да спре с намеците, ако искаше да продължи да я държи в скута си. А това му доставяше най-приятното чувство от много време, дори още от преди да напусне Земята. Облегна глава на кристала зад него. Нейното тяло също се отпусна върху неговото. Той пак я прегърна и двамата неусетно се унесоха в кротка дрямка.

8.

Когато президента отвори очи, извънземната вече не беше в скута му. Изправи се с приятно чувство. Лекарството беше свършило своята работа, защото нямаше никакви болки, нито в носа, нито в китката, нито в ребрата, нито в пронизания крак. Не знаеше колко време е спал, но се чувстваше свеж и готов за поредните смъртоносни приключения. Огледа се за жената, но не я видя, затова вдигна чантата и кинжала, и започна да я търси. Размерите на пещерата бяха внушителни. Изглеждаше безкрайна и невероятно красива с хвърчащите из нея „лампички“. Стори му се, че броят им се е увеличил. Забеляза кристална пътека, а светулките сякаш се събираха в дъното ѝ. Изкачи се по нея и стигна до басейн със синя вода. Поглеждайки, забеляза, че в този басейн се къпеше извънземната жена. Стотици светулки летяха над нея, други бяха накацали по водата и се плацикаха като патици, осветявайки водата. Тя беше напълно гола и плуваше в кръг, измивайки дългата си бяла коса, която сякаш задържаше синия цвят на синята безценна течност, която бавно се отмиваше и падаше надолу. При тази гледка, на Валдемар сериозно му се прииска да вземе нещо повече от прегръдка. Но вече си беше научил мястото.

Въздухът бе хладен, но много по-топъл от момента преди да заспи. Предположи, че навън е ден, което е смекчило времето и в пещерата. А когато една светулка мина край лицето му, той усети и топлина от нея. Явно толкова много от тях накуп допълнително стопляха пещерата. Допълнително, но не достатъчно. Валдемар се зачуди как на извънземната не ѝ е студено. Промъкна се зад неосветен кристал, протегна ръка и докосна водата с пръсти – беше топла. В този момент извънземната го усети, защото обърна глава си към него. Той опита да се скрие, но уви, светулка мина покрай кристала зад, който се криеше, издавайки сянката на тялото му. Въпреки това Валдемар не се показва. А жената спокойно продължи да се мие. Когато приключи, излезе от водата и облече дрехите си, които се намираха точно пред кристала, зад който се криеше Валдемар. „Ама че съм идиот, от какво се крия?!“ — помисли си човека.

— Чакам те долу — рече той, и слезе по кристалните стъпала.

Докато я чакаше осъзна колко тъпо е прозвучал, имайки предвид неловката ситуация, в която изглеждаше като пълен перверзник.

— Аз да се срамувам... Ама че глупости! — промърмори си под носа.

Тя слезе след няколко минути и двамата продължиха през огромния пещерен коридор. Надяваха се да ги отведе от другата страна на планината. Валдемар определено не искаше да изпробва алпинистките си умения без нужната екипировка и практика. Вървейки покрай хилядите светулки, той не можа да пропусне факта, че повечето от тях, кръжаха около извънземната, а от него страняха. Може би защото дрехите му бяха попити с кръв и пот, а той не се бе къпал доста време. Или дори светулките се възхищаваха на прелестта на извънземната, която за пръв път вървеше със свалена качулка и красивото ѝ лице бе на показ.

Изведнъж отнякъде се чу къркорещ и зловещ звук. Красавицата вдигна кинжала пред лицето си и спря, но не и Валдемар, който знаеше, откъде дойде това. Бе коремът му, в който бушуваше истинска битка.

— Шибана къртица... — измърмори под носа си.

Президентът се затича до най-близкия голям кристал и клекна зад него, давайки пълна представа на извънземната какво възнамерява да стори. Не

защото тя се досети от бързането му, а защото кристала прозираше и не оставяше много на въображението. Тя мигновено нахлупи качулката, извъръщайки глава настрани. Но в този момент Валдемар въобще не се интересуваше от мнението ѝ. Искаше час по-скоро да се отърве от проклетото животно, което изяде насила, и което сякаш му го връщаше тъпкано. Повече от десет минути продължиха мъките му, след което се избърса с остатъчните парчета плат, които бе прибрал в чантата. Почувства се нов човек.

Когато се приближи до извънземната, тя направи крачка назад.

— Какво е това отношение? И ти сереш, нали? — извика недоволен. — По-добре ли щеше да е, ако се бях забавил?

Тя тръгна, без да му отговаря. Валдемар се почеса по главата. Изведнъж осъзна, че преди малко с тази ръка си избърса задника. Развъртя досадно очите си, присви устни и тръгна на известно разстояние след нея. Не искаше да я доближава, защото не знаеше дали в момента не смърди по-лошо от преди. Досети се, че когато се изкъпваше, обонянието му някак се изостряше и усещаше по-лесно гадните миризми. Може би точно това усеща и тя?

Часовете минаваха, а краят на пещерата не се виждаше. Валдемар възвърна челната си позиция в похода. Вървяха на два метра един от друг. От необичайната скука, той започна да си тананика музика, незабравена до ден-дневен. Мънкаше текста на „Тих, бял Дунав“, правейки почти маршови крачки, каквито се изискваха от самата песен. В края на песента започваше отначало и така, докато не получи камък в гърба. Заболя го, но и му стана смешно, което още повече вбеси извънземната. Тя го приближи и го заплаши с кинжала.

— Добре, де... спирам. Кротко! — извика той, едвам сдържаш смеха си.

Знаеше, че едва ли ще го нарани, но все пак не беше разумно да си играе с нервите ѝ. Пак потеглиха напред, ала Валдемар забеляза нещо странно с периферното си зрение. Кристал, който до преди малко му се мяркаше пред погледа, изведнъж изчезна. Той не се спря, нито каза нещо на извънземната. Продължи да върви и да наблюдава внимателно. Пъхна бавно ръка в чантата, измъквайки трите останали топчета, след което ги

прибра в джоба на суитчъра си. Кинжалът също се намираше вътре, но щеше да се издаде, ако го извади, затова просто държеше ръката си върху чантата, готов да го измъкне при нужда. Вече бе сигурен, че нещо ги следи, дори предполагаше, че не е само едно. Не знаеше дали извънземната ги е усетила, но му се стори, че видя нещо подобно на електрически искри в пространството по-назад. Намали темпото, оставяйки извънземната да го доближи на две крачки, след което едновременно извади кинжала и замахна с чантата, насочвайки я към нищото зад жената. Кожената чанта не срещна съпротивление, а извънземната отново зае бойна стойка, в пълно недоумение от действията на спътника си. А той стоеше неподвижно, чудейки се дали му се е сторило или действията му са били прочетени. Извънземната свали качулката си и погледна Валдемар, който ѝ отвърна с изражение, казващо „Тук има някой!“. Тогава сякаш и тя усети чуждото присъствие. Той повдигна камък с върха на обувката си, като истински футболист, и го шутира. Камъкът се блъсна в нещо и отхвърча нагоре. Вече нямаше съмнение – враговете бяха тук. В този момент президентът пак видя светкавици зад извънземната и замахна с чантата, този път удряйки нещо.

— Бягай! — промълви той.

Тя направи задно салто, избягвайки смъртоносна атака на нещо пред нея. Резките движения очертаха човекоподобни тела, които отново се сляха с околността. За късмет, враговете явно отдавна бяха глътнали червените топчета, защото части от тях започнаха да прозират. А юмруците, облени с електричество се различиха съвсем ясно. Валдемар си припомни червеното джудже, което също можеше да използва подобна атака. Мислеше, че е нещо, характерно за вида му, но явно бе сгрешил. Вече беше ясно какво върши бялото топче.

Не можеха да видят лицата на враговете, макар че имаха представа къде са и към кого са насочени. Пак щяха да се бият един на един. Валдемар погледна извънземната, а тя – него, след което тя побягна, оставяйки го сам с един от противниците. Човекът вече знаеше, че тя е силна, вероятно по-силна от него, и ще се справи, ала не можеше да не се тревожи. Беше се привързал към нея, въпреки че не искаше да го признае. В момента трябваше да се съсредоточи върху отсрещния враг. Виждаше само едната му ръка – тази с електричество. Нямаше представа къде е другата и какво крие. Може би нищо или пък кинжал. Валдемар

импровизира атака и дочу пронизващ звук във въздуха, което му подсказа, че извънземният държи острие. Щеше му се да заблуди врага още малко, докато се открие цялото му тяло, но извънземният нямаше желани да чака. Той нападна, замахвайки едновременно с електрическата ръка и кинжала, от който можеше да се чуе единствено свистящия звук. Валдемар правеше бързи и залъгващи крачки, изнизвайки се от всяка атака, но явно този път противникът му бе на ниво. Бързо настигна темпото на човека и успя да го рани с вертикален разрез в гърдите. Осъзнал неизгодната си позиция, Валдемар се претърколи край него, избягвайки поредната атака и побягна към красавицата. Трябваше да спечели време, докато противникът се открие напълно. Тичаше с все сила, но изглежда онзи беше по-бърз, защото успя да го пореже по гърба. Валдемар му го върна с рязък замах назад. Късметът му пак проработи, защото кинжалът уцели невидимото лице. Извънземното се спря, а от малка хоризонтална цепнатина във въздуха потече черна течност – явно кръв. След секунди течността изчезна, скрита от ефекта на червеното топче. Валдемар отново побягна, обмисляйки следващия си ход, свеждайки всички шансове до поглъщането на едно от трите топчета в джоба му.

Изневиделица Валдемар бе засипан от рояк светулки. Сякаш бяха от нещо. Блъскаха го по цялото тяло със силата на човешки юмрук. Той скочи по корем на земята и забеляза, че врага му е на двадесетина крачки отзад. Електрическата ръка и кинжала безуспешно се опитваха да уцелят побеснелите насекоми. След миг явно последва примера на човека и падна на земята. Едната страна на извънземното стана видима, и Валдемар разгада част от лицето – жълти, котешки очи и косматото лице, сякаш си имаше работа с голям, двукрак котарак. Обърна се пак напред и забеляза, че рояка привършва. Издебна точния момент и се изстреля. След секунди крачката му се забърза още повече от надолнището, по което пое. Имаше чувството, че всеки момент ще падне и ще се затъркаля неконтролируемо. Отчаян бръкна в джоба, извади първото топче, което напипа и го погълна. Не беше сигурен кое е взел. Цялото му внимание бе насочено към пазенето на баланс, защото паднеше ли, това можеше да е краят. Онази котка безпроблемно щеше да го настигне и очисти. След няколко секунди разбра, че е напипал синьото топче, защото усети как мускулите му се стягат, зрението се подобрява, а гнева му се надига, също като на побесняло животно. Сякаш надуши опасността зад себе си. Присви се до земята, хлъзгайки се няколко метра, заби кинжала в

твърдата скала и го използва като спирачка. Веднага щом спря, го измъкна и се изстреля в обратната посока. Внезапната промяна изненада котката и не ѝ остави време да се защити. С цялата инерция на тялото си, Валдемар заби кинжала в гърдите на извънземното, изхвърляйки го със себе нагоре по склона. Яростно започна да налага противника с бесни удари, които чупеха зъби и късаха козина от вражеското лице, докато накрая самата му челюст се строши. Но това не бе достатъчно за човека. Той извади забития кинжал и започна да сече главата на извънземното, докато не стана пихтия. Изглежда смъртта бе настъпила още с първото пронизване, достигнало сърцето на косматия, но яростта на Валдемар нямаше спир. Синьото топче го беше побъркало и той не прекратяваше гаврата си с трупа.

Когато по него не остана здрава част, Валдемар сграбчи и другия кинжал в ръката на котарака, и се затича двойно по-бързо по надолнището. Вените му бяха набъбнали, готови да се спукат всеки момент, но той не го разбираше. Изпитваше нужда да убие някого, най-вече врага на красавицата. Тогава я видя, на стотина метра отпред, бранейки се от триметров, космат опонент, приличащ на йети. Явно така изглеждал скрития враг на неговата богиня. Огромната сила и обсег на извънземното, му даваха голямо предимство срещу красавицата. Жената бе окървавена и притисната в ъгъла, без оръжие. Тя стискаше едната си ръка с другата, почти паднала на колене от немощ. Зъбите и бяха болезнено притиснати в опит да спрат надиганият се вик. Подобреното зрение на Валдемар не пропусна тези подробности.

— Идвам!!! — изрева той с пълен глас.

Това привлече вниманието и на двамата. Жената скочи край противника в опит да му избяга. Той забеляза това и замахна да я удари със своята голяма, наелектризирана ръка. Това отклоняване на вниманието бе достатъчно за Валдемар. Ловко подхвърли единия кинжал над йетито, а другият свирепо забодя в корема му. Гигантът отвърна на удара със своята електрическа ръка. Успя да я забодя в тялото на Валдемар. Сякаш взривна вълна го отнесе във въздуха. Той падна по гъз на земята и изплю кръв. Атаката не го бе засегнала видимо, но усещаше, че вътрешностите му са сериозно наранени. В същия момент красавицата, която вече бе взела подхвърления кинжал, скочи върху гърба на противника и забодя целия кинжал в тила му с такава сила, че черното острие излезе през

устата. Голямото чудовище обърна очи и се заклати. С бърз скок извънземната се измъкна точно преди то да падне по гръб и да я затисне. Тя се плъсна по корем на земята. Дишаше тежко, неспособна да се изправи. Валдемар също не се чувстваше прекрасно, въпреки че синьото топче донякъде потискаше болката му. Той успя да се изправи и да отиде до нея. Обърна я по гръб и се загледа в красивите ѝ сиви очи. Макар и безсилни, те сякаш казваха, че още не са готови да се предадат.

— Всичко е наред, красавице. Тук съм...

Човекът измъкна двата кинжала от гиганта, подаде ги на извънземната и я взе в ръцете си, като принцеса. Може би не ѝ се нравеше, но изглеждаше прекалено изморена, за да върви сама.

Валдемар бе сигурен, че когато извънземната уби йетито, от един близък коридор долетя познатият гръм, съобщаващ за поредната смърт. Това му подсказа, че крайт на пещерата е наблизко. Насочи се натам. Не след дълго видяха светлия отвор. Валдемар се спря и погледна извънземната, която също се бе втренчила в него.

— Все още съм красив, нали? — каза с насмешка той. — Или какво? Станал съм по-красив?

След секунда погледът на красавицата се премести някъде зад него. Сините ѝ устни уплашено се разлепиха, което моментално подсети човека, че отзад има някой. Той се изстреля напред, без да се обръща. Извънземната започна да крещи нещо, но Валдемар не ѝ обърна внимание. Знаеше какво се опитва да каже, ала не искаше да го прави. Не искаше да я оставя да се бие отново, защото щеше да загуби. Затова бягаше с нея към светлината. Това му беше спасението. Зад себе си чуваше стъпки, които бавно го настигаха, а след миг през дясното му рамо се показва стрела, която извънземната хвана за върха и мигновено издърпа. Раната не сломи духа му. Приближавайки изхода, му се наложи да спре. Кулата бе пред него, сякаш можеше да я докосне, но за да я стигне трябваше някак да се спусне стотици метри надолу, в делящата ги пропаст. Планината ги заобикаляше отвсякъде и трябваше или да намерят път за слизване, или да направят отчаян, твърде вероятно и самоубийствен скок. Надолнището беше стръмно, почти вертикално и покрито с разпокъсана мъгла. Ако разполагаха с достатъчно време, може

би биха могли лека-полека да слязат по него, но сега нямаше как. Валдемар се обърна към преследвачите. Те също бяха спрели, очаквайки неговите действия. Бяха човекоподобни мъж и жена, видимо опитни бойци, като и двамата носеха по една кожена чанта на раменете си. Мъжът държеше в ръцете си два кинжала, а жената – ръчно изработен лък. Тя тъкмо го зареждаше. Пусна стрелата към Валдемар, който я избегна с едно движение на главата. Това го накара да вземе решение. Той погледна красавицата в ръцете си с думите:

— Не ме изпускай!

И скочи.

Тя се вкопчи здраво, притискайки главата си в гърдите му, пазейки и остриетата да не изпаднат. Докато падаха, Валдемар не отделяше поглед от земята под себе си. Изчакваше подходящия момент да се завърти и да посрещне снежната покрива с гърба си. Направи го. Тялото му се стовари с такава сила, че разпиля снега и се блъсна в скалата под него. Здраво вкопчени, двамата започнаха да се търкалят и отскачат по надолнището с неимоверна скорост. Валдемар запази съзнание, въпреки тежкото падане, дори притисна по-силно тялото на извънземната, опитвайки да я защити от последвалите удари. Снежната покривка донякъде омекотяваше падането им, но далеч не достатъчно.

След минута търкаляне, спряха върху гладка земя, сгушени силно един в друг. Президентът отпусна прегръдката. Когато погледна жената, тя си бе затворила очите, треперейки цялата, а бледите ѝ ръце силно стискаха кинжалите. В този момент Валдемар осъзна, че тя все пак е жена не само физически. Тя също имаше слабости и се нуждаеше от някой, който да ги компенсира и да я защитава. И сега напълно се бе предала на човека. Беше доверила живота си на него. Докосна устните ѝ с пръсти, след което я целуна... продължително. Изчака извънземната отново да отвори очи, след което се опита да прокара езика си между устните ѝ, ала тя се свързе от шока и го цапардоса по главата с дръжката на един от кинжалите.

— И аз се радвам, че си добре... — промълви Валдемар с изтощен глас.

Суперсилените му започваха да изчезват, защото яростта му намаляваше, а

болката от раните и ударите се възвръщаше все по-силно. Знаеше, че е жив благодарение на синьото топче, което притъпи болката и му помогна да направи невероятни неща, за да спаси живота и на двамата. Вляво се изправи и бръкна в джоба си. Не бе изненадан – останалите топчета бяха смачкани. Въздъхна тежко, след което подаде ръка на красавицата, но при опита да стане, тя се замая и свлече на колене. Въпреки раните по гърдите, гърба, удара на „йетито“ и пронизаното рамо, Валдемар успяваше да се задържи на крака. Костваше му големи усилия и неописуема болка. Той клекна и я подхвана през кръста с лявата ръка. Успя да я повдигне на крака. Лицата им бяха на сантиметри едно от друго. При други условия, страничен наблюдател би помислил, че са влюбени до уши един в друг.

— Красавице, не мисля, че ще мога да те нося отново... затова бих искал да ми помогнеш малко... в беда сме... ще трябва да ходиш сама — прошепна ѝ той.

Тя му подаде единия кинжал, събра сили и успя да се задържи права.

— Това е моето момиче... — закашля се кърваво Валдемар. — Сега да се скрием някъде.

Хвана я за ръка, и тръгна с нея напред, търсейки скрито място, което да използват за лагер. Бледорозовите снежинки заваляха по-интензивно, правейки услуга на двамата, защото така ги скриваха от враговете. Но от друга страна, правеше търсенето на подходящо място по-трудно.

Вървяха сред снега от десетки минути. Валдемар отчаяно се нуждаеше от подслон и почивка. Погледът му започна да се размазва, губейки представа за посоката. Стигнаха до малка река със синя вода, която се стичаше на стъпала от триметрови земни фонтани. Валдемар посегна към водопада с шепи. Изненадващо, ръката му премина зад водата. Поредния късмет, сякаш Той им помагаше – зад водопада намериха дупка, дълбока около два метра и леко наклонена, така че водата да не влиза в нея. Отлично място за убежище. Влязоха, хванати за ръце, напълно скрити от външния свят. Човекът облекчено се свлече на земята, която му се стори топла и уютна. Жената седна до него и започна да съблича мокрите си дрехи. Този път Валдемар беше прекалено изморен, за да се задява с нея. Тя извади превръзката, с която Валдемар беше

омотал гърдите и гърба ѝ. Започва бавно да разсъблича и полузаспалия човек. Успя да свали горните му дрехи и да го положи по-ниско на стената. Намокри плата и го скъса на две неравномерни парчета. С по-голямото превърза рамото му, а с по-малкото започна да мие тялото. Бавно и нежно изчистваше всяка капчица кръв, като не пропусна да огледа и силно посинелия корем на човека, който вероятно имаше вътрешни разкъсвания. Нежно прекара ръка по корема му, ала бе стресната от Валдемар, който я засече със своята. Той я придърпа към себе си, отнемайки парчето плат, след което започна също така бавно и внимателно да изтрива нейната кръв. Прекарваше плата между очите и устните ѝ, а с последния чист остатък избърса малките ѝ, стегнати гърди. Захвърли парчето настрани и прегърна извънземната. Телата им бяха плътно прилепени. Валдемар усещаше леките ѝ, немощни трепети, които постепенно утихнаха и тя напълно се отпусна в ръцете му.

— Просто поредния работен ден... — въздъхна той с тих глас. — Но пък завърши някак си... добре.

Погледна към заспалото божествено лице, прекара пръсти в косите ѝ, след което и той се отпусна.

Намираше се на Земята и работеше в своя в офис, сред стотиците разхвърляни книжа и холограмни монитори... които незнаяно защо се разпъхтяха. Това го извади от съня и го срещна с яйцевидната глава на еднооко животно, надничащо изпод стичащата се вода. Валдемар се съвзе набързо, припомняйки си къде се намира. Когато погледна натрапника, той спря своето пръхтене и започна бавно да оголва зъби. Човекът не се впечатли. Вече лесно различаваше местните животни от извънземните пратеници, затова не трепна пред развалените и почернели зъби. Бавно отмести жената, хвана проснатата на камъка тениска и я хвърли върху голямото око. Тази диверсия му даде време да сграбчи и забие кинжала си в животинската глава, пробождайки я странично. Животното издаде писклив звук и започна да блъска главата си ту в тавана, ту в стената. След няколко удара се дръпна назад и хукна с бясно топуркане. С болезнени усилия, Валдемар придърпа дрехата обратно. Забеляза, че навън се смрачава, което означаваше, че ще става по-студено. Дрехите им все още бяха влажни, затова нямаше как да ги облекат или да се завият с тях. Той отново гушна непробудната и напълно гола красавица, прегръщайки я с тяло и ръце. Все още беше

отпаднал, а след малкото упражнение с натрапника, болката в раните му пак се усили. След пет минути мъка, той пак заспа...

Поглеждайки отново, извънземната не се намираше в обятията му. Нейните дрехи също ги нямаше. При опит да се изправи, няколко листа и нещо като кал паднаха от превързаните му рани, а на главата му бе завързано друго парче плат, пристягащо малка бучка лед към челото. Явно нещата са били по-зле, отколкото е смятал. Но в момента се чувстваше прилично. Болката от раните не бе остра и лесно се преглъщаше. Взе суитчъра и тениската, и ги сгъна на топка. Повдигна кинжала от земята. Рязко скочи през водопада, закривайки дрехите с тяло, за да не се намокрят. Разгръска се като куче и се огледа за красавицата, но нямаше и помен от нея. Облече си дрехите пъшкайки, след което отново се заоглежда. Дори да искаше да я извика, не знаеше името ѝ, пък и не бе добра идея да вдига шум. Нямаше представа накъде е тръгнала, но явно е излизала и се е връщала, щом е намерила онези билки за раните му. В снега нямаше стъпки. Вероятно сама ги е скрила, за да не го намерят заспал в малката дупка зад водата. Валдемар преко си плитката рекичка и започна да броди със здраво стиснат кинжал. Крачеше възможно най-бавно и безшумно, ала умението му да избягва опасности не се беше подобрило. Съвсем скоро еднооката, яйцевидна глава се появи на двайсетина метра пред него. Животното се вгледа право в човека, който почти не го уби. То приличаше на мини-жираф, но бял, със сини петна и голяма, гноясала рана от лявата страна на главата. Отново показва зъбите си с грубо грухтене, готово да отмъсти. Президентът развъртя кинжала в ръката си, готов да посрещне атаката. Ядосаното животно се затича. В момента, когато човекът бе готов да замахне, „жирафчето“ се свлече. Инерцията от засилката го претърколи и спря точно пред краката на Валдемар. От голямото му око стърчеше познато оръжие. Валдемар се обърна и видя точно когото очакваше – красивата извънземна. Нямаше кой друг да направи толкова точно и прецизно хвърляне. Тя спря пред него и му подаде опечен крак от неизвестно животно. Валдемар се усмихна и го прие. Все пак, нещо бе заловено и приготвено специално за него. Би било неучтиво да откаже, а и наистина имаше спешна нужда от храна. Извънземната измъкна острието от голямото око, изтърка го в снега и го прибра под мантията.

— Знаеш ли, че е време да си кажем имената? — сподели той. —

„Красавица“ ми допада, но ми се иска да знам истинското ти име. Искam

и ти да знаеш и моето!

Отхапа набързо няколко големи залька, преглъщайки ги почти несмлени, изхвърли остатъка от крака, след което се изчисти със сняг.

— Името ми е Валдемар Карузо — посочи себе си с ръце. — Или просто Валдемар.

Не знаеше дали го е разбрала, въпреки че бе усвоила някои български думи, затова я приближи и повтори името си, сочейки се. Извънземната спусна качулката си и го подмина, ала спря на няколко крачки с думите:

— Люлен. Име — каза тя.

— А си мислех, че ще е нещо, което няма да мога да изрека. Харесва ми как звучи и как оплита езика... Люлен... подходящо за такава красавица! — отвърна Валдемар със съблазнителна и доволна усмивка.

Настигна я и заедно продължиха към огромната и поразяващо висока кула. Вървяха един до друг, потънали в мисли, които навярно не вълнуваха отсрещния. С приближаването към крайната цел, Валдемар го обзе съмнение дали ще успее да спаси вида си и какво ще му коства това. Предполагаше, че Люлен също се тревожи. А изглеждаше толкова спокойна, че ѝ завидя.

— Лю, я ми кажи...

— Люлен — поправи го тя. — Име.

— Добре де, Люлен. Не може ли просто Лю? — усети нацупването ѝ дори под качулката. — Ама че си...

Тя не отговори.

— Както и да е. Искях да те питам... не знам дали ще успееш да ме разбереш, но ако все пак успееш, имаш ли на представа колко от копелетата са мъртви? Загубих бройката на сигналите от небето, а и ми се струва, че доста съм изпуснал...

— Не — добави тя.

— Ясно. Е, колкото и да са, навярно ще са останали най-гадните от всички. Няма да ни е лесно, красавице.

Тук Валдемар усети, че вече говори в множествено число. Не „аз“, а „ние“. Ужаси го факта, че покрай нея се размеква и става жалък и уязвим. Припомни си, че когато тя се изправяше срещу някой от другите изгнаници, сърцето му искаше да изскочи от гърдите и да я настигне, за да ѝ помогне. Започна да си припомня неща от по-далечното минало. Никога не се бе влюбвал, дори не бе изпитвал детската и невинна любов към момиче. Дните му в сиропиталището преминаваха в пакости, побоища и опасни игри. Г-жа Мария се грижеше за него, докато не навърши осемнадесет и не бе открит от първия си братовчед, който му даде нов дом и стабилна работа. В последствие, Валдемар зае неговото място в компания „Българиус“. Чрез братовчед си имаше шанс да срещне отново своите родителите, но сам ги отричаше като такива. Никога не ги посети, нито им се обади. За него нямаше извинение за постъпката им, без значение каква е причината. Бе запазил от тях единствено първото си име. Фамилията я бе наследил от г-жа Мария, която сама го осинови, година след като го прие в сиропиталището. Единственото дете, осиновено от старицата на сиропиталище „Бъдеще“. Въпреки че официално бяха майка и син, те рядко се обръщаха по този начин един към друг. Но в нейното сърце, той беше малкото ѝ синче, а за него тя бе истинската му майка. Би дал живота си, за да я спаси. И точно тези спомени за нея и децата от сиропиталището, единствените му слабости в живота, му дадоха кураж и желание за победа.

Снегът спря да се сипе и постепенно започна и да изчезва изпод краката им. С приближаването към кулата, навлизаха в поредния различен свят от нелогичните метеорологични условия на тази планета.

9.

Новата местност приличаше на пъкъл. Червено небе, спиращи дъха миризма и задух, катранени и магмени реки, които извираха от напукана и пресъхнала земя, и се сливаха една в друга, образувайки смог, който затрудняваше зрението. Няколко километра по-напред, като същински дворец на дявола, стоеше кулата. Тя разсичаше пейзажа на две, а около върха ѝ, скрит в небето бушуваха безброй мълнии, сякаш митологичните гръмовержци Зевс, Тор и Индра си бяха организирали надпревара.

— Лю, знаеш ли, че на Земята имаме дума за подобно място? — измърмори Валдемар. — Ад!

Тя не му отговори, дори след като отново чу омразното ѝ съкратено име. Двамата внимаваха на всяка крачка, защото земята беше непредвидима. Изригващата магма и катран не бяха най-големия проблем. Изглежда под земята бушуваха огньовете, които на моменти избиваха на десетки метри височина, на произволни места. Нямаха представа как да избегнат тези скрити мини, затова разчитаха на късмета повече от всякога. Президентът предполагаше, че финалът ще е нещо подобно, затова не бе особено изненадан. Но Люлен, колкото и добре да се владееше, очевидно не бе очаквала такова изпитание и Валдемар забеляза това. Той умееше да разчита напълно хората (а изглежда и извънземните), ако е прекарал известно време с тях. Може би точно това му умение го задържа на главния пост в компания „Българиус“. Липсата на опит, която старите работници искаха да използват, с цел да го свалят, бе лесно компенсирала. Самоувереността също играеше важна роля в личността му, придавайки страшен и властен вид, който постепенно сломи и най-големите му врагове. Знаеше всеки етикет, залепен на гърба му и не го отричаше, защото отговаряше на истината. В момента същите умения спасяваха човешкия свят. Това хем му харесваше, хем го отвращаваше от тази каша, в която се оказа неволен герой. Променливите чувства и нестандартното мислене бяха от голяма полза тук. А сега имаше и подкрепата на тази извънземна, към която започваше да привиква.

Внимателно подбираща маршрута към кулата, избягвайки най-големите опасности на тази земя. Но май не всичко беше каквото изглежда. Оглозганите скелети на животни, пръснати по земята, нямаше как да са от местни обитатели. Един от тях много наподобяваше мини-жирафа, който срещнаха в планината. Това бе доказателство, че всички жертви са били довлечани тук от планината. Изглежда че както пустинята имаше своя къртица-дракон, тази земя вероятно криеше друг животински властелин. А когато огладнееше, той се отбиваше за храна до бледорозовата земя. Адреналина на Валдемар внезапно се вдигна, когато срещнаха останки, несъмнено принадлежащи на някой от пратениците. Парчета от облекло и съсухрени месища бяха разхвърляни наоколо, сякаш бе гушнал граната. Валдемар потърси познатата чанта или някакви оръжия, но не намери нищо. Ала най-много го тревожеше начина, по който бе убита жертвата.

— Ей, Лю. Срещала ли си друг такъв случай? Виждала ли си нещо, способно да убие по такъв начин? Костите му направо са натрошени...

— Не... — отговори тя след малка пауза.

Валдемар се обърна към нея, забелязвайки, че страха ѝ се превръща в ужас. Моментално хвана нейното лице с шепите си и го приближи до своето.

— Красавице, недей! — каза със сериозен тон. — На финала сме, недей да се паникьосваш точно сега! Нуждая се от теб!

Изглежда тези думи я свързеха. Тя върна обичайния си надменен поглед и маниери, избутвайки главата на Валдемар.

— Така ми харесваш...

И внезапно блъсна Люлен. Над тях прехвърча еднометров скален къс, който цамбурна в катранената река, на няколко метра отзад. Двата се изправиха, заемайки бойна поза, но не виждаха противник. Смогът, макар и не много гъст, объркваше зрението. Човекът бе стъписан от начина, по който камъкът прехвърча. Ако не го беше видял навреме, сега щяха да са мъртви. Трябваше да запазят спокойствие. Зорко очакваха следващото действие от страна на нападателя, а то не закъсня. Нова канара се насочи към Люлен. Тя лесно я избегна, но след секунда последваха още няколко, които сякаш бяха мятани от стотици метри. Валдемар разбра, че е безполезно да бягат с подобна тежка артилерия зад гърбовете им. Но пък не биваше само да стои тук и да ги отбягва.

— Шибано извънземно, покажи си грозната мутра вече! Стига си мятал тези камъни като страхливец! — извика с все сили Валдемар, привличайки вниманието и на Люлен.

Камъните спряха, а в далечината бавно започна да се оформя фигура.

— Най-после реши да се пока... жеш... Мамка му! Бягай, Люлен!!! — изкрещя той.

Извънземната красавица не се забави дори миг и хукна наравно с човека, без да обръща внимание на опасностите, които по-рано внимателно

избягваха. Не бе нужно някой да им казва, че разкъсаното тяло, което видяха, бе дело на огромното чудовище, което се показва от смога. Надвишаващо четири метра, с масивно тяло, сякаш издялано от скала, многобройни малки рога и очи по цялата глава, и за капак – огромен член, увиснал между краката. Всичко това бе повече от ясен знак, че няма как да го преборят. На това чудовище всичко му беше голямо, следователно и заплахата, която представлява. Да влязат в схватка без стабилен план бе немислимо. Чудовището тръгна след тях, газейки и трошейки всичко по пътя си, като танк, тежащ стотици тонове. Човекът усещаше силното присъствие на противника, който ги настигаше с мудни, но огромни крачки. Земните митове разказваха за подобни същества, наречени „троли“. Хранели се с човешко месо, били зли и яростни, ала изключително глупави, което позволило на хората да ги надхитрят. Валдемар искрено се надяваше всичко написано за тях да важи и за това чудовище, най-вече в частта за интелекта. Всеки момент то щеше да ги настигне, затова бе нужно някак да го излъжат или поне да спечелят време.

— Лю, хвърли кинжала си по него! — извика той.

Тя се обърна и изстреля нож към трола, но острието се отблъсна от тялото му, издавайки звука, от който Валдемар най-много се страхуваше. Кожата на чудовището бе каменна, както и изглеждаше. Това го накара да мисли още по-трескаво. Нямахме с какво да контраатакува това нещо. „Мисли, Валдемар! Мисли! Мисли!“ — повтаряше си на ум — „Какво може да се направи?! Мисли!!!“. А пред тях се задаваше задънена улица, заради магмената река на пътя. Валдемар хвърли поглед първо към трола, после към Люлен и накрая към реката. Тя изглежда го разбра. Спряха на метър от бълбукащите, разтопени скали и се обърнаха срещу нападателя. А той яростно помиташе всичко по пътя. Валдемар подхвърли своя кинжал на Люлен и съблече суитчъра си. Устремът на чудовището не спадаше, а точно това искаше и Валдемар. В последните няколко крачки, президентът се засили срещу страховития гигант и скочи. Метна суитчъра върху лицето му и се оттласна от скалното тяло. Зрението на трола бе препречено, а засилката му свърши останалата част от плана. Той нагази в магмената река и изрева страховито, като същински вулкан. Въртеше се вътре в нея, потънал до кръста, размахвайки яростно ръце да отблъсне виновника за болката му. Люлен използва момента и с котешки скок се озова на гърба на трола. Явно бе видяла слабо място, защото

уверено стъпи на раменете на чудовището и забодя кинжала в главата му. Почти цялото черно острие потъна. Тя рязко го издърпа и скочи обратно на сушата. От раната с бълбукане започна да изтича гъста, сива течност, а гигантът се свлече в магмената река, която бавно започна да го разтапя и отнася.

— Радвам се, че митът бе верен... Това дали означава, че и на Земята е имало такива същества? — промърмори изтощен президента. — Знае ли човек... Шибан свят!

Задухът ги беше оставил без сили. След кратък отдих потърсиха заобиколен път. Така, бавно, но безпроблемно стигнаха до огромната кула.

Гледайки я отдолу, имаха чувството, че всеки момент ще падне на главите им. Чутовното съоръжение бе широко над километър, а височината му сякаш нямаше край. На равномерни интервали по стената бяха наредени дренажи, бълващи магма, сякаш кулата бе построена върху вулкан. Огромната, опушена до черно порта бе отворена. Минавайки под нейния свод, се озоваха пред странен асансьор. Каменни окръжности оформяха двадесетметрова платформа. Досетиха се, че ако стъпят в средата, ще се срещнат със съдбата, чакаща на върха. Нямаха идея на какво ще попаднат там, но нямаха избор – трябваше да разберат и да приключат този кошмар. Люлен пристъпи първа, а Валдемар я последва. Огромната основа се изстреля нагоре. Един след друг по-широките обръчи се отделяха от нея, като горивните степени на ракета. През отворите в стената можеха да видят магмения свят, а след няколко секунди, когато стигнаха по-високо – всичките земи със собствени сезони, които бяха преминали. Така достигнаха небесата, в които върлуваха боговете, ала подминаха и тях. Малко след това асансьорът се забави и спря. Намираха се под титаничен стъклен купол, сякаш на една ръка разстояние от звездите. Под краката им беше останала триметрова основа. След като слязоха от нея, тя потегли надолу. Пред тях имаше само един път, един коридор, който да следват.

— Това е, Лю — обърна се Валдемар към жената. — Нека видим какво са ни приготвили мръсниците!

Тръгнаха по коридора с непоколебима решителност и желание за

оцеляване. Скоро достигнаха заградено кръгло помещение. По земята се бяха натъркаляли стъклени топчета с размера на юмрук, които приличаха на миниатюрни планети. Не им отне много да осъзнаят, че това са макети на планетите на загубилите тази извратена игра. А в отсрещния край видяха наклонената стена с издълбани канали, правещи хиляди извивки. Нещата бяха повече от ясни. Върху лабиринтената повърхност бяха останали четири стъклени топчета, всяко готово да поеме нагоре към следващия отворен коридор и така, до последния, който щеше да определи победителя. Валдемар видя Земята най-отдясно. Сякаш бе жива и всички хора бяха затворени в това стъклено топче.

За съжаление, не им остана време да разгледат стената. Зад тях се показаха представителите на последните две планети. Същите, които принудиха Валдемар и Люлен да скочат от планината.

— Значи само ние останахме, а? — възкликна президентът.

Люлен зае бойна поза, а Валдемар вдигна глава към звездите.

— При всички положения, Земята ще живее!

Люлен се дръпна настрана, привличайки вниманието на жената с лъка, а Валдемар остана очи в очи с малко по-нисък, но добре сложен извънземен, с таралежена прическа и два кинжала в ръцете. Човекът бе невъоръжен. Последното им острие остана в ръцете на Люлен, която хвърляше притеснен поглед към своя партньор.

— Не губи, красавице! — извика той.

Повдигна едно кристално топче и го метна срещу противника си. Извънземния разсече хвърчащия кристал, който се пръсна на хиляди парченца и вдигна стъклена пушилка. Валдемар се възползва от нея и нанесе внезапен ъперкът на извънземния. Двубоят между Люлен и онази с лъка също бе в разгара си, като нейната противница зареждаше стрела след стрела. За щастие, Люлен бе достатъчно бърза. Избегна всички изстрели и доближи врага си достатъчно, за да нанесе почти смъртоносен удар в гърдите. Като цяло, битката вървеше в полза на Валдемар и Люлен. Раните на човека не бяха зараснали, а болката го разсейваше и забавяше движенията му. Ала това не можеше да го сломи. За Валдемар в момента нямаше нищо по-важно от спасяването на

планетата му, а това сякаш увеличи бойния му инстинкт, защото напълно доминираше над противника си, който дори с два кинжала не смогваше да се отбранява от съсредоточения и свиреп човек. Люлен също бе притиснала своята противница. Биещите се двойки пак се събраха една до друга. Люлен забеляза, че раните на Валдемар са се отворили отново. В кратката пауза, тя протегна кинжала, правейки намек на Валдемар да го вземе. Очарователен жест, който не можеше да приеме. Тя бе неговата слабост и да я остави без оръжие щеше да е като да я убие.

— Ако си толкова загрижена, оправи по-бързо онази патка и ми помогни!
— намигна той.

Тя отпусна ръката с кинжала си и се усмихна по начин, който само той може да забележи. Това освежи неговия дух. Противниците им се спогледаха, след което бръкнаха в чантите, извадиха нещо, което скриха с ръце и го погълнаха. Захвърлиха чантите на земята. Ясно беше, че са топчета, но кои цветове? След секунда жената се затича срещу тях и... изчезна, стряскайки Люлен и Валдемар. Те се дръпнаха назад, но красавицата бе пронизана от стрела в крака, която се показва едва след като се заби. Валдемар усети опасността, която грози спътницата му, но нямаше време да ѝ помогне, защото неговия противник скочи до него и започна бясно да размахва кинжалите. Явно бе погълнал синьо топче, даващо ненормална, изпиваща тялото сила и злоба. Ходът на битката бързо се обърна. Люлен и Валдемар бяха в защита, избягвайки почти на косъм смъртоносните замахвания и стрели срещу тях. Противницата на Люлен изглежда бе свършила стрелите, защото забитите по стените и земята започнаха да се отскубват и изчезват. Красавицата разчиташе предимно на ушите си, за да разбере къде е противникът и кога пуска стрела. Стрелата губеше невидимостта си в последните стотни преди целта, но те далеч не бяха достатъчни. Люлен бе пронизана отново, този път в лявата ръка. Валдемар разбираше, че нещата вървят много зле, и ако не направи нещо смислено, тя, а после и той ще бъдат убити.

Президентът повдигна още една кристална планета от земята и я хвърли срещу противника, който този път спря атаката си, знаейки какво ще се случи. Но точно и на това се надяваше човека. Секунда диверсия, която да му позволи офанзива. Той забодя тялото си в противника и го повали на земята. Моментално направи ключ на вражеската глава, опъна дясната му ръка и я обезоръжи. Ала в този момент забеляза, че на мястото на изпуснатото оръжие се появява онази синя енергия. Веднага отскочи

назад, грабвайки кинжала от земята.

— Глътнал си цели две топчета ли, бе? Май доста ти се иска да спечелиш.

Хвърли бърз поглед към Люлен и забеляза, че тя е влязла в ръкопашен бой с невидимата си противница. А тя изглежда също бе погълнал бяло топче, защото във въздуха проблясваха познатите искри. Въпреки забитите в крака и в ръката стрели, очите на красавицата бяха живи и показваха решителност да не изпускат врага.

„Наистина е невероятна! Ама че жена... А аз се бавя с този шибаняк! Мамка му! Жалък съм!“

Валдемар пое дъх, развъртя кинжала и се затича срещу противника. В отговор, той стори същото. Малко преди да се сблъскат, Валдемар се завъртя като пумпал и се озова зад врага. Веднага го сграбчи за щръкналата коса и прекара кинжала си през оголеното гърло. Прерязаният гръклян изплю обилно количество светлочервена кръв, но Валдемар нямаше време да се радва на победата. Той мигом хукна към Люлен и скочи със силен шут към пространството пред нея. Изглежда срещна главата на нападателката, защото чу силно изохкване. Люлен моментално забодя кинжала си в нищото, което всъщност се оказа сърцето на врага. Смъртта върна видимостта на жената. Люлен изкара кинжала от нея и залитна назад, но Валдемар я хвана за ръка и прегърна спирайки нейното падане.

— Направихме го, красавице... Мъртви са! — каза Валдемар, след няколко глътки въздух.

Нямаше гръмове, които да оповестят смъртта на противниците им. Тишината бе нарушена само от падането на две кристални топчета от лабиринта върху пода. Когато Валдемар и Люлен обърнаха очи към стената, видяха как техните две планети се търкалят нагоре по своите коридори, докато не застанаха една до друга. Те бяха пред последния, най-високия коридор, а по него можеше да мине само една топка. Някоя от тях трябваше да се загнезди във вдлъбнатината най-горе, като победител. И двамата знаеха това, но точно сега не искаха да правят този избор.

— Валдемар Карузо. Радвам се, че стигнахте дотук — дочу се глас зад тях.

Президентът се обърна и остана безмълвен. Зад него стоеше човек, и то някой, когото беше срещал. Люлен пусна Валдемар, вдигайки оръжието си, готова да се бие.

— Изглежда и Вие оцеляхте, Люлен Уаринохан — добави още на език, който звучеше досущ като нейния, ала учудващо, този път Валдемар го разбра.

— Ти си от тези, които ни пратиха тук... Ще те убия! — отвърна тя с висок глас.

— Непознатия, който срещнах в дискотеката — прекъсна ги Валдемар. — Ти си бил?! Ти си ме пратил тук?!

— Виждам, че си спомняте. Радвам се. И аз си Ви спомням много добре. Казахте, че е по-лесно да се води война, отколкото да се излекува болест. Въз основа на всичко видяно...

— Майната ти, гейче смотано! — извика Валдемар. — Ти ме забърка в тези лайна! Не само мен, ами и всички онези жалки копелета, които трябваше да очистя! Нея също! Каква е шибаната ви цел, да ви еба?!

— Не мисля, че ще успеете да разберете, колкото и да обяснявам. Нещата са... сложни.

— Защо не опиташ?! Белким схвана!

Младия красавец щракна с пръсти, а пред него се появи холограма на две сини планети, между които нямаше голяма разлика.

— „Земя“ и „Мао“, две планети, дадени преди хиляди години на новоизлюпени раси, които да ги населяват.

— „Дадени“? „Новоизлюпени“? — отвърна объркан Валдемар. — К’ви ги дрънкаш, бе?!

— Очаква се все отнякъде да идвате, нали? Е, колкото и чудно да звучи,

идвате от яйце! Дори ние, оманите, дължим съществуването си на Творците на безкрайността. Впрочем, май не ти се бях представил. За нас имената са безполезни, но ако искаш, може да ме наричаш Иво.

— Иво, а? Яйца и творци? Други глупости ще плямпаш ли?!

— Обяснявам ти го най-просто. Това е съкратеният вариант на истината за вашето съществуване.

— Съкратеният, викаш? А какъв е съкратеният вариант на случилото се тук?

— Ами, ако някоя от създадените раси не покрива критериите на Творците и се окаже недостойна да съществува, те пращат нас, за да я заличим. Правим го от много... много дълго време, докато не стигнахме момента на... как да го кажа... скуката. Да! Решихме да направим игра, в която една от нарочените за заличаване раси все пак да оцелее. Това е четвъртото ни... забавление.

— „Забавление“?! Явно доста сте се сдухали, щом се наслаждавате на подобни неща! Значи, било игра, а?! Седите си удобно вкъщи и наблюдавате шоуто?! — разкрещя се Валдемар.

— Да... Нещо такова.

— Добре, я ми обясни едно: онези, „Творците“ ви пращат да заличавате планети, които според тяхната оценка са ненужни. Обаче, вие спасявате една от тях. Татковците няма ли да ви нашляпат за тези своеволия?

— „Татковците“? А... Схванах. Шегичка. Или пък не? Да, за нас наистина са като бащи. Да.... Ами, нямат нищо против. Все пак, от шестте доказали се раси, ние сме им най-любимата, така че ни позволяват да си играем понякога. Дори да заробим някоя друга планета.

— Значи, победителя остава под ваш камшик? Демек, досегашните трима победители в момента са окупирани от вас.

— Не точно. Влиянието ни е голямо, като си позволяваме да се възползваме от богатата на планетата или самите тях, но не се месим в тяхната обществена структура, нито в технологичния им напредък.

— Показвате им праведния път, значи? Пътят на „Творците“.

— Не мисля, че има нещо лошо. Всеки изпратен тук вид е пред упадък или самоунищожение. Валдемар Карузо, ти, като президент на „Българиус“, трябва най-добре да го разбираш това. Затова те избрах.

Човекът замълча.

— Валдемар, Люлен. Само един от вас може да остане жив. Планетата, която падне от диаграмата ще бъде унищожена. Това са правилата и не могат да бъдат променяни или нарушавани.

Двамата отлично го разбираха. Въпреки взаимното им привличане, на карта бе поставено оцеляването на техните народи. Люлен се окопоти първа и започна бавно да пристъпя назад, към стената.

— Всичко е наред, Лю — Валдемар зае бойна поза. — Опитай се да ме убиеш! Ако се поколебаеш, всичко ще свърши.

Отчаяна, стиснала здраво кинжала, и с полузатворени очи, тя се втурна срещу човека. Черното острие се заби в гърдите му и го повали. Тя го притисна, държейки забития кинжал в тялото му. Валдемар повърна кръв през устата и започна бавно да се дави, с треперещо тяло. Люлен бе объркана. Не разбра какво се случи, как успя да победи своят бивш партньор. Беше сигурна, че той също замахна кинжала, но тя не бе ранена. Не го виждаше и в ръката му.

— Какво да направя.... Лю.... само един... може да остане жив.

Грухтеше и опитваше да се задържи в съзнание.

— Кинжалът?! — възкликна извънземното с името Иво.

— Уцелих ли? По физи... ономията ти... изглежда съм у... целил.

— Ти...

— Падна... лата... планета... ще бъде унищожена... нали? Е, само... ако падне.

Люлен неразбиращо се обърна към стената. И го видя – кинжалът на Валдемар бе забит в диаграмата, точно под кристалната мини-Земя.

— Валдемар!!! — изкрещя тя. — Валдемар!!!

Започна да прегръща човека и да рони сълзи над лицето му.

— За пръв път... ме наричаш... по име. Мислех... че не си... — закашля се.

— ...го запомнила.

— Това... Това са глупости!!! — извика Иво. — Не може да правиш така!

— Хайде, сега... Не ми... взимай... думите... Ивчо...

Лицето му започна да вибрира силно, като човешката маска падна, показвайки заострена, червена физиономия, досущ като човешките представи за дяволите.

— Сам го каза. Правилата са... правила... Не могат да бъдат променяни... и нарушавани... или думите на оманите не струват... а?

— Човеко!!!

Ядът на омана бе изписано върху цялото му лице, което бясно вибрираше.

— Извинявай, красавице. Изглежда... бях дотук...

Люлен продължаваше да рони сълзи над лицето му. С едната ръка изтриваше сълзите си, а с другата – кръвта по устата на човека.

— А толкова ми се искаше... да те имам поне... веднъж. Направо ме е яд, че... се въздържах...

— Валде... мар...

— Не плачи... красавице... като те гледам, ми се... иска да заплача и аз... Не планирах... да съм герой... те винаги умират. Но знаеш ли? Донякъде... се радвам, че дойдох... защото те срещнах... Чувството, че повече... няма да те видя... е отвратително. — пое си дъх. — Мамка му... точно

когато срещнах моя тип жена... Наистина не... ми... се уми...ра...

Тялото на Валдемар се отпусна и той повече не проговори. Очите му бяха отворени, гледащи право в тези на възлюбената му.

— Ихар... — измърмори тя със сополив нос, целувайки доброволно за пръв и последен път човека.

Кристалната Земя безуспешно се търкаляше на място, опряла в кинжала, неспособна да се върне по коридора, по който се бе качила, за да падне на пода като останалите планети.

— Наистина надмина очакванията ми, Валдемар Карузо. — рече Иво. — Вие, хората, наистина сте непредвидими. Можете винаги да изненадате всеки. Точно затова не биваше да оставате в тази безкрайност! Но, както сам каза „правилата са правила“. Ти спаси Земята, макар и с цената на живота си. Дано си доволен!

Той пристъпи към трупа на Валдемар, ала Люлен сграбчи една кристална топка и го замери.

— Не се доближавай! — извика на неин език. — Да не си посмял!

Оманът спря и протегна ръка напред. Люлен и Валдемар бяха озарени от жълта светлина, сякаш идваща от звездите.

— Победителят може да е само един. И само един може да напусне тази планета. — отсече той. — Такива са правилата.

Светлината бавно започна да притегля Люлен. Тя се вкопчи в тялото на Валдемар, но то сякаш тежеше тонове. Не можеше да го вземе със себе си. С все сили се опитваше да се задържи, да го прегърне за последен път, но бе откъсната и изстреляна нагоре, докато не изчезна в нищото.

— Сбогом, човеко!

Над Иво също се появи жълта светлина, която го притегли. Огромните холограми над Земята, показващи случващото се, изчезнаха, а с тях и двата „Ангела на смъртта“. Всички изпаднаха в еуфория. Радостно се прегръщаха и не можеха да скрият сълзите си. Дали тази извратена игра

нямаше най-после да оправи болните им мозъци и сърца, и да върне човечността във всеки един от тях? Дали това не беше тъй очакваното изцеление на човечеството? Едно беше сигурно. Бяха живи и то благодарение на младо момче с датско име и най-лошите етикети, които човек би получил приживе. А какво щеше да стане със Земята от сега нататък? Е, хората щяха да поживеят – и да разберат.

РЕДАКТОР: ДИМО ГРОЗЕВ